

סדרת ליל השטן

מושדות

פנלופה דאגלס

פנלופה דאגלס מיושחת

ספר ראשון בסדרת ליל השטן

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פנלופה דאגלס
מושחת
ספר ראשון בסדרת ליל השטן

Penelope Douglas
CORRUPT

CORRUPT by Penelope Douglas
Copyright © 2015 Penelope Douglas
Hebrew Language Copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-916 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

רשימת השמעה

- "Bodies" by Drowning Pool
- "Breath of Life" by Florence & The Machine
- "Bullet With a Name" by Nonpoint
- "Corrupt" by Depeche Mode
- "Deathbeds" by Bring Me the Horizon
- "The Devil In I" by Slipknot
- "Devil's Night" by Motionless in White
- "Dirty Diana" by Shaman's Harvest
- "Feed the Fire" by Combichrist
- "Fire breather" by Laurel
- "Getting Away With Murder" by Papa Roach
- "Goodbye Agony" by Black Veil Brides
- "Inside Yourself" by Godsmack
- "Jekyll and Hyde" by Five Finger Death Punch
- "Let the Sparks Fly" by Thousand Foot Krutch
- "Love the Way You Hate Me" by Like a Storm
- Monster by Skillet
- "Pray to God (feat. HAIM)" by Calvin Harris
- "Silence" by Delirium
- "The Vengeful One" by Disturbed
- "You're Going Down" by Sick Puppies
- "37 Stitches" by Drowning Pool

"אתה יוצרי, אבל אני אדונך."
– מרי שלי, פרנקשטיין

פרק 1

אריקה

הוא לא יהיה כאן.

לא תהיה לו סיבה להופיע במסיבת הפרידה מאחיו, מפני שהם לא יכולים לסבול זה את זה, אז...
לא, הוא לא יהיה כאן.

הפשלתי את שרוולי הסוודר הדק שלי, מיהרתי להיכנס מבעד לדלת הכניסה של בית קריסט, וחלפתי בחופזה על פני המבואה כשפניי היישר אל המדרגות.
מזווית עיני ראיתי את רב המשרתים מגיע מעבר לפינה, אבל לא עצרתי.

"מיס פיינ!" הוא קרא אחריי. "את מאחרת."
"כן, אני יודעת."

"גברת קריסט חיפשה אותך," הוא אמר בהדגשה.
הרמתי את הגבות שלי ועצרתי, מסתובבת כדי להביט בו מעבר למעקה.

"לא נכון." בחנתי אותו בתדהמה מעושה.
הוא צמצם את שפתיו, כעוס. "כמו שאת רואה, היא שלחה אותי לחפש אותך."

חייכתי אליו ונשענתי על המעקה, שותלת על מצחו נשיקה מהירה.

"אז כמו שאתה רואה, אני כאן," הרגעתי אותו. "עכשיו אתה יכול לחזור לעיסוקים החשובים שלך."

הסתובבתי והמשכתי לעלות במדרגות, שומעת את המוזיקה השקטה המגיעה מהמסיבה הנערכת במרפסת.

למען האמת, התקשיתי מאוד להאמין שדליה קריסט, חברתה הטובה ביותר של אימי והמטריארכית של ת'אנדר ביי, הקהילה הקטנה שלנו בחוף המזרחי, מבזבזת את זמנה היקר בחיפוש אחריי באופן פעיל.

"השמלה שלך על המיטה שלך!" הוא קרא אחריי כשהקפתי את הפינה.

נשפתי אוויר תוך כדי אנחה מיוסרת והמשכתי במסדרון האפולולי, רוטנת בלחישה, "תודה, אדוארד."

לא נזקקתי לשמלה חדשה. היו לי כמה וכמה שמלות שלבשתי פעם אחת בלבד, ובגיל תשע-עשרה יכולתי, ללא ספק, לבחור בגדים ללא עזרה. לא שהוא היה כאן כדי לחזות בזה בכל מקרה, ואם כן, הוא לא היה מסתכל עליי.

לא. עליי להיות אסירת תודה. גברת קריסט חשבה עליי, והיה נחמד מצידה לוודא שיש לי מה ללבוש.

שכבה דקיקה של חול כיסתה את רגליי וכפות רגליי. הושטתי את ידי ולפתי את קצות מכנסי הג'ינס הקצרים והרפויים כדי לבדוק עד כמה בדיוק נרטבתי בחוף. האם אודקק למקלחת? לא, גם ככה אני כבר מאחרת. לעזאזל עם זה.

כשנכנסתי לחדר שלי – זה שמשפחת קריסט סיפקה לי כשהגעתי לשהות של לילה – ראיתי שמלת קוקטייל סקסית לבנה מונחת על המיטה ומייד התחלתי להתפשט.

כתפיות הספגטי הדקיקות כמעט לא הצליחו להחזיק את שדיי, אבל השמלה התאימה לי באופן מושלם. היא נצמדה לגופי והעניקה לעורי גוון כהה יותר מכפי שהיה לו.

לגברת קריסט היה טעם מדהים, ואחרי הכול, ללא ספק טוב היה שהיא קנתה לי את השמלה. הייתי טרודה מדי בהכנות לקראת העזיבה לקולג' מחר מכדי להתעסק במה אלבש הערב.

מיהרתי לחדר האמבטיה, שטפתי את שוקיי וכפות רגליי מהחול

שדבק בהן בטיול שלי, מיהרתי להכריש את שיערי הבלונדיני הארוך וצבעתי את שפתיי בליפ־גלוס. חזרתי לחדר השינה, הרמתי את נעלי העקב בעלות הרצועות בצבע החול שהיא השאירה לצד השמלה, חזרתי בריצה אל המסדרון וירדתי במדרגות.

עוד שתיים-עשרה שעות.

ליבי הלם חזק יותר כשחלפתי בריצה על פני המבואה ואל ירכתי הבית. בשעה זו מחר אהיה לגמרי לבד – בלי אימא, בלי משפחת קריסט, בלי זיכרונות...

ויותר מכול, אני לא אצטרך לתהות, לקוות או לחשוש שאראה אותו. או להיטלטל בין התעלות לייאוש כשאראה אותו. לאאא. אני אוכל להושיט את זרועותיי קדימה ולהסתחרר סביב עצמי בלי לגעת באף אחד שאני מכירה. חום הציף את חזי ולא ידעתי אם הוא תולדה של פחד או התרגשות, אבל הייתי מוכנה.

מוכנה להשאיר הכול מאחור. לפחות לזמן קצר.

פניתי ימינה, עקפתי את המטבחים – אחד לשימוש יומיומי ואחד צמוד לו ששימש לשירותי קייטרינג – ופניתי לעבר חדר השמש בקצה הבית הגדול. פתחתי את הדלתות הכפולות ונכנסתי לחדר הגן הענק בעל רצפת הקרמיקה, שקירותיו ותקרתו עשויים רק זכוכית, ומייד הרגשתי עלייה בטמפרטורה. החום הלח והסמיך נספג בכד השמלה שלי, גורם לה להתמוסס לתוך גופי.

עצים נישאו מעליי ומסביבי בחדר השקט והאפל, שהיה מואר רק באור הלבנה הנמוג דרך החלונות ממעל. שאפתי לתוכי את ריחם המתוק של הדקלים, הסחלבים, החבצלות, הסיגליות וההיביסקוס, שהזכירו לי את ארון הבגדים של אימי ואת כל הבשמים שלה ממעיליה וצעפייה שהתלכדו יחד בחלל אחד.

הסתובבתי שמאלה, עצרתי מול דלתות הזכוכית שהובילו למרפסת ונעלתי את נעלי העקב בעודי מתבוננת בקהל.

שתיים-עשרה שעות.

ואז הזדקפתי, הושטתי את ידי, אחזתי בקווצת שיער והעברתי אותה מעל כתפי כדי שתכסה את הצד השמאלי של צווארי. שלא כמו

אחיו, נוכחותו של טרוור כאן הערב לא הייתה מוטלת בספק, והוא לא אהב לראות את הצלקת שלי.

"גבירתי?" אמר מלצר כשניגש אליי ומגש בידו.

חייכתי ולקחתי כוס גבוהה, יודעת שיש בה טום קולינס. "תודה רבה."

המשקה הצהבהב היה חביב על מר וגברת קריסט, כך שהם התעקשו שהמלצרים יגישו אותו.

המלצר נעלם, נע לעבר אורחים רבים אחרים, אבל אני נותרתי נטועה במקומי, מניחה לעיניי לנדוד על פני המסיבה.

עלים רחשו על ענפיהם, הרוח החרישית עדיין החזיקה בשרידיים של להט היום, ואני בחנתי את הקהל, כולם לבושים בשמלות קוקטייל פשוטות וז'קטים.

כל כך מושלם. כל כך נקי.

התאורה על העצים והמלצרים באפורות הלכנות שלהם. הבריכה הכחולה כבדולח עם הנרות הצפים בה. התכשיטים המנצנצים, טבעות ושרשראות הנשים שלכדו את האור.

הכול היה מהוקצע כל כך, וכאשר הבטתי לכאן ולכאן על פני כל המבוגרים והמשפחות שאיתם גדלתי, כספם ובגדי המעצבים שלהם, נדמה היה לי לא פעם כאילו מישהו מורח שכבת צבע בניסיון להסתיר פיסת עץ מרקיב. מעשים אפלים ותפוחים רקובים לא מעטים, אבל למי אכפת אם הבית מתפורר כל עוד הוא נראה טוב, נכון?

ריח האוכל עמד באוויר, מלווה במוזיקה חרישית של רביעיית מיתרים, ואני תהיתי אם אוכל למצוא את גברת קריסט כדי לבשר לה שהגעתי או למצוא את טרוור, שכן המסיבה, אחרי הכול, נערכה לכבודו.

אבל במקום זאת הידקתי את אצבעותי סביב הכוס שלי, והדופק שלי הואץ כשניסיתי להתנגד לדחף לעשות בדיוק את מה שרציתי לעשות. מה שתמיד רציתי לעשות.

לחפש אותו.

אבל לא, הוא לא יהיה כאן. רוב הסיכויים שהוא לא יהיה כאן.

הוא עשוי להיות כאן.

ליבי החל להלום בחוזקה, וצווארי התלהט. עיניי שוטטו בניגוד לרצוני. הן נעו על פני החדר והפרצופים, מחפשות...
מייקל.

לא ראיתי אותו חודשים, אבל המשיכה הייתה בכל מקום, בעיקר בת'אנדר ביי. בתמונות שאימו הניחה בכל רחבי הבית, בריחו שנדר מחדרו הישן אל המסדרון...
הוא עשוי להיות כאן.
"ריקה."

מצמצתי, הטיתי את ראשי שמאלה כששמעתי את טרוור קורא בשמי.

הוא הגיח מתוך הקהל, שיערו הבלונדיני גזוז קצר מאוד, עיניו הכחולות-כהות מביעות קוצר רוח, וצעדו נחרץ. "היי, בייבי. כבר התחלתי לחשוב שלא תבואי."

היססתי. הרגשתי שבטני מתכווצת. ואז אילצתי את עצמי לחייך כשהוא ניגש אליי בפתח חדר השמש.

שתים עשרה שעות.

הוא הניח את ידו על הצד הימני של צווארי – אף פעם לא על הצד השמאלי – וליטף את לחיי באגודלו, גופו צמוד אליי.

הסבתי את ראשי ונעתי בחוסר נוחות. "טרוור –
"לא ידעתי מה אעשה אם לא תבואי הערב," הוא קטע אותי.
"אזרוק חלוקי נחל על החלון שלך, אשיר לך סרנדות, אולי אביא לך פרחים, ממתקים, מכונית חדשה..."
"יש לי מכונית חדשה."

"התכוונתי למכונית אמיתית." הוא סוף-סוף חייך.

גלגלתי את עיניי והשתחררתי מאחיזתו. לפחות הוא שוב מתברך איתי, גם אם רק כדי לדרת על הטסלה החדשה שלי. נראה שמכוניות חשמליות אינן מכוניות אמיתיות, אבל בסדר, אני אספוג את העקיצה הזאת אם זה אומר שהוא סוף-סוף התגבר על העובדה, שהוא גרם לי להרגיש חרא ביחס לכול השאר.

טרור קריסט ואני חברים מיום שנולדנו, הלכנו יחד לבית הספר כל החיים, והורינו תמיד השליכו אותנו זה לזרועות זו כאילו שמערכת יחסים בינינו היא דבר בלתי נמנע. ובשנה שעברה פשוט נכנעתי לזה.

יצאנו במשך כמעט כל השנה הראשונה שלנו בקולג', למדנו יחד בבראון – או למעשה, אני נרשמתי לבראון, והוא בא בעקבותי – אבל זה נגמר במאי.

בעצם אני גמרתי עם זה במאי.

זו הייתה אשמתי שלא אהבתי אותו. זו הייתה אשמתי שלא רציתי לתת לזה עוד זמן. זו הייתה אשמתי שהחלטתי לעבור ללמוד בעיר שאליה הוא לא יבוא בעקבותי.

זו הייתה גם אשמתי שהוא נכנע לדרישתו של אביו לעבור לשם גם כן, ולבסוף ללמוד באנאפוליס, וזו הייתה אשמתי שאני פוגעת במרקם המשפחתי שלנו.

זו הייתה אשמתי שנזקקתי לאוויר לנשימה.

פלטתי אוויר, ואילצתי את שרירי להירגע. שתיים-עשרה שעות. טרור חיך אליי ועיניו התלהטו כשאחזו בידי והוביל אותי לתוך חדר השמש. הוא משך אותי מאחורי הזכוכית, הצמיד אותי אל אגנו ולחש באוזני, "את נראית נפלא."

אבל אני שוב התרחקתי ויצרתי בינינו פער של כמה סנטימטרים. "גם אתה נראה טוב."

הוא נראה כמו אביו, עם שיערו הבלונדיני בצבע החול, הלסת הצרה ואותו חיוך שיכול להפוך כל אדם לחומר בידו. הוא גם התלבש כמו מר קריסט, ונראה מלוטש בחליפה בצבע כחול כהה, חולצה לבנה ועניבה כסופה. מושלם כל כך. טרור עשה כל דבר בלי לצאת מהקווים.

"אני לא רוצה שתיסעי למרידיאן סיטי," הוא אמר, מצמצם את עיניו לעברי. "לא יהיה לך שם אף אחד, ריקה. בבראון, לפחות הייתי איתך, ונראה היה במרחק של פחות משעה בבוסטון. היו לך חברים שהיו קרובים אלייך."

כן. קרובים אליי.

ובדיוק בגלל זה הייתי צריכה משהו אחר. מעולם לא נאלצתי לעזוב את הביטחון שהעניקו לי האנשים שסביבי. תמיד היה מישהו – הוריי, טרוור, חברי נואה – שירימו אותי כשנפלתי. גם כאשר יצאתי לקולג' וויתרתי על חיי הנוחות עם אימי ומשפחת קריסט, טרוור עדיין היה איתי. ולא רק זה, אלא שחברים מהתיכון למדו באוניברסיטאות סמוכות. כאילו ששום דבר לא השתנה.

רציתי לעשות קצת בלגנים. רציתי להירטב בגשם, למצוא משהו שיגרום ללב שלי לדפוק מהתרגשות, ורציתי לדעת איך זה כשאינ במי להיאחז בעת צרה.

ניסיתי להסביר לו את זה, אבל בכל פעם שפציתי את פי, לא הצלחתי למצוא את המילים. זה תמיד נשמע אנוכי וכפוי טובה, אבל עמוק בפנים...

רציתי לדעת שיש לי את זה. רציתי לדעת אם אני מסוגלת לעמוד על רגליי בלי ההגנה שמספק לי שם המשפחה שלי, בלי התמיכה של אחרים שעומדים מאחוריי, בלי הריחוף המתמיד של טרוור מעליי. אם אעבור לעיר חדשה, עם אנשים חדשים שאינם מכירים את משפחתי, הם ישימו עליי בכלל? יחבבו אותי בכלל?

לא הייתי מרוצה מבראון או מטרור, ואף שהחלטה לעבור הייתה קשה ומאכזבת לסובבים אותי, זה מה שרציתי.

להיות אדם לעצמי.

ליבי פרפר כשזכרתי את המילים שאמר לי אחיו של טרוור. התקשיתי לחכות. עוד שתיים-עשרה שעות...

"מצד שני, כנראה שזה לא באמת נכון, לא?" הוא שאל ובקולו הייתה נימת האשמה. "מייקל משחק בקבוצת סטורם, אז הוא יהיה קרוב אלייך עכשיו."

השפלתי את עיניי ונשמתי עמוק בזמן שהנחתי את המשקה שלי. "אני בספק אם איתקל בו לעיתים קרובות, כשמדובר באוכלוסייה של יותר משני מיליון אנשים."
"אלא אם תחפשי אותו."

שילבתי את זרועותי על חזי, נעצתי את עיניי בעיניו של טרוור וסירבתי להניח לו לגרור אותי לשיחה הזו.

מייקל קריסט היה אחיו של טרוור. קצת מבוגר יותר, קצת גבוה יותר, והרבה יותר מפחד. הם לא דמו זה לזה בכלל, והם שנאו זה את זה. קנאתו של טרוור באחיו הייתה שם מאז שזכרתי את עצמי.

מייקל סיים את לימודיו באוניברסיטת וסטגייט, ונחטף על ידי האן־בי־איי כמעט מייד אחר כך. הוא שיחק בקבוצת סטורם במרידיאן סיטי, אחת מקבוצות העילית של האן־בי־איי, אז כן, אני אכיר אדם אחד בעיר.

אבל זה ממש יועיל לי. מייקל בקושי הסתכל עליי, וכשכבר דיבר איתי, זה היה כאילו הוא מדבר לכלב. לא תכננתי להיפגש איתו.

לא, אני את הלקח שלי למדתי לפני המון זמן.

בכל מקרה, להיותי במרידיאן סיטי לא היה שום קשר למייקל. העיר הרבה יותר קרובה הביתה, כך שאוכל לבקר את אימי לעיתים קרובות יותר, אבל היא הייתה גם מקום שאליו טרוור לעולם לא ילך. הוא שנא ערים גדולות, והוא תיעב את אחיו אפילו יותר.

"אני מצטער", אמר טרוור בקול עדין יותר. הוא אחז בידי ומשך אותי אליו, מחליק את ידו שוב סביב עורפי. "אני פשוט אוהב אותך ושונא את זה. אנחנו צריכים להיות יחד, ריקה. נועדנו להיות יחד תמיד."

אנחנו? לא.

טרוור לא גרם ללב שלי לפעום חזק כל כך עד שהרגשתי כאילו אני על גלגל ענק בלונה פארק. הוא לא הופיע בחלומותי, והוא לא היה האדם הראשון שחשבתי עליו מייד כשהתעוררתי בבוקר. הוא לא רדף את מחשבותיי.

תחבתי את שיערי מאחורי אוזני והבחנתי שמבטו נע לרגע קצר אל צווארי. הוא מיהר להסיט את עיניו כאילו לא ראה את זה. אני מניחה שהצלקת פגמה בשלמות שלי.

"בחייך", הוא דחק בי, מצמיד את מצחו למצחי תוך שהוא אווז במותני. "אני טוב אלייך, לא? אני נחמד ואני תמיד כאן בשבילך."

"טרור, התקוממתי, מנסה להיחלץ מאחיזתו. אבל אז פיו נצמד לפי וריח מי הקולון שלו צרב את נחיריי כשזרועותיו נכרכו סביב מותניי. הצמדתי את אגרופיי לחזה שלו והדפתי אותו ממני בעודי קורעת את פי מעליו.

"טרור, "נהמתי בקול שקט. "תפסיק."
"אני נותן לך כל מה שאת צריכה," הוא נלחם, בקולו עולה נימת כעס כשצלל לתוך צווארי. "את יודעת שבסוף נהיה יחד."
"טרור!" כל שרידי זרועותי נדרכו כשהדפתי אותו מעליי ולבסוף הצלחתי. הוא שמת את זרועותיו ונסוג לאחור. מייד צעדתי לאחור כשידיי רועדות.
"ריקה." הוא הושיט אליי את ידיו, אבל אני עמדתי בגו זקוף ושוב צעדתי לאחור.

הוא שמת את ידו ונענע בראשו לאות שלילה. "בסדר," הוא פלט בנימה מכוערת. "סעי לקולג'. תמצאי לך חברים חדשים ותשאירי את הכול מאחור, איך שאת רוצה, אבל השדים שלך ירדפו אחרייך. לא תצליחי להתחמק מהם."

הוא העביר את ידו בשיערו, הביט בי בעודו מיישר את עניבתו והקיף אותי בדרכו אל הפתח.

התבוננתי בו דרך החלונות, זעם נבנה בחזי. למה הוא התכוון, לעזאזל? שום דבר לא עיכב אותי ולא ניסיתי לברוח מכלום. רק רציתי חופש.

התרחקתי מהדלת, לא מסוגלת לצאת החוצה. לא רציתי לאכזב את גברת קריסט ולחמוק מהמסיבה של בנה, אבל כבר לא רציתי לבלות את השעות האחרונות שלי כאן. רציתי להיות עם אימי.

הסתובבתי, מוכנה לעזוב, אך כשהרמתי את מבטי עצרתי במקומי. בטני התהפכה ולא הצלחתי לנשום.
שיט.

מייקל ישב באחד הכיסאות המרופדים בצידו השני של חדר השמש, עיניו נעוצות בי, והוא נראה רגוע באופן שעורר בי בהלה.

מייקל. זה שלא היה נחמד. זה שלא היה טוב אליי. הגרון שלי התכווץ ורצייתי לבלוע את רוקי, אבל לא הצלחתי לזוז. פשוט בהיתי, משותקת. האם הוא היה שם מהרגע שירדתי? כל הזמן הזה?

הוא ישב שעון לאחור בכורסה הכבדה שלו, כמעט אפוף בחשכת צללי העצים שמעל. יד אחת שלו נחה על כדורסל שנח על ירכו, והיד האחרת על מסעד הכורסה, בקבוק בירה תלוי מבין אצבעותיו. ליכי התחיל לרפוק חזק כל כך עד שכאב. מה הוא עושה? הוא הרים את הבקבוק אל שפתי, עדיין מתבונן בי, ואני השפלת את עיניי לשבריר שנייה, המבוכה מלהיטה את לחיי. הוא ראה את כל הקטע עם טרוור. לעזאזל.

שוב הרמתי את מבטי, רואה את שיערו החום הבהיר שעוצב כך שנראה כאילו נועד להופיע על שער של מגזין, ואת עיניו החומות-ירקרות, שתמיד נראו כמו סיידר שנזרקו בו רסיסי תבלין. הן נראו כהות מכפי שהיו באמת, מוסוות בין הצללים והן מסמרו אותי אליו. הבטתי בעיניו שהיו מתחת לגבות ישרות שנטו באלכסון פנימה, וגרמו לו להיראות מפחיד בדיוק כפי שהיה. בשפתי המלאות לא נראה אפילו רמז לחיוך, ודמותו הגבוהה מילאה כמעט את כל הכיסא שישב עליו. הוא לבש מכנסיים שחורים עם ז'קט חליפה שחור, והכפתור העליון של חולצתו הלבנה היה פתוח. ללא עניבה, מפני שכרגיל, הוא עשה מה שרצה.

זה כל מה שכולם תמיד אמרו על מייקל. איך הוא נראה. מה הוא לבש. אני חושבת שאפילו הוריו לא ידעו מה התרחש מאחורי העיניים האלו.

צפיתי בו כשקם מכיסאו, שמט את הכדורסל על המושב ולא הסיר ממני את עיניו כשצעד לעברי.

ככל שהתקרב, כך המטר תשעים ושלושה שלו נראו גבוהים יותר. מייקל היה רזה אבל שרירי, והוא גרם לי להרגיש קטנה. במובנים רבים. הוא נראה כאילו צעד היישר לעברי, וליכי הלם בחזי כשצמצמתי את עיני והתכוננתי.

אבל הוא לא עצר.

רמז קל לריח סבון הגוף שלו עלה באפי כשהוא עבר לידי, ואני הסבתי את ראשי. חזי כאב כשהוא יצא מבעד לדלתות חדר השמש בלי לומר מילה.

נעצתי את שיניי בשפתיי ונלחמתי בצריבה בעיניי.

ערב אחד הוא הבחין בי. ערב אחד, לפני שלוש שנים, מייקל ראה בי משהו ואהב אותו. ובדיוק כשהאש ניצתה ועמדה להתלקח ולפרוץ במבול של להבות, היא כבתה. הסערה שככה והלהבות דעכו וכלו.

זינקתי ממקומי בחזרה לתוך הבית, דרך המבואה והחוצה מבעד לדלת החזית, זעם ותסכול מכרסמים בכל עצב בגופי כשפניתי לעבר מכוניתי.

מלבד אותו לילה אחד ויחיד, הוא התעלם ממני כל חיי, וכאשר הוא כבר דיבר אליי, דבריו היו קצרים.

בלעתי את הגוש שעמד בגרוני ונכנסתי למכוניתי. קיוויתי שלא אראה אותו במרידיאן סיטי. קיוויתי שדרכינו לעולם לא יצטלבו ושלעולם לא אצטרך לשמוע עליו.

תהיתי אם הוא ידע בכלל שאני עוברת לשם. אבל זה לא שינה דבר. מבחינתו, גם אם היינו חיים באותו בית, זה היה כאילו אני חיה על כוכב אחר.

התנעתי את המכונית ו-*Stitches 37* של Drowning Pool נשפך מבעד לרמקולים, האצתי במורד שביל הגישה הארוך, לוחצת על המתג הפותח את השערים. דהרתי אל הרחוב. הבית שלי היה במרחק כמה דקות נסיעה בלבד משם, ובמרחק הליכה נינוחה שעשיתי פעמים רבות בחיי.

אילצתי את עצמי לנשום עמוק בניסיון להירגע. שתים-עשרה שעות. מחר אשאיר הכול מאחור.

חומות האבן הגבוהות של אחוזת קריסט נגמר, ובמקומן הופיעה שדרת עצים שניטעה לצד הרחוב. ובתוך פחות מדקה הופיעו עמודי תאורת הגז של ביתי, מאירים את הלילה. פניתי שמאלה ולחצתי על

מתג אחר על מגן השמש שלי ונכנסתי עם הטסלה מבעד לשערים, רואה כיצד הפנסים מטיילים זוהר רך על שביל הגישה המעגלי עם מזרקת השיש הגדולה הנמצאת במרכזו.

החנתי את המכונית לפני הבית, מיהרתי אל דלת הכניסה ורק רציתי לזחול למיטה עד שיגיע מחר.

אבל אז הרמתי את מבטי ונדהמתי כשראיתי נר דולק בחלון חדר השינה שלי.

סליחה?

לא הייתי בבית מאז שעות הבוקר המאוחרות. ואני ודאי שלא השארתי נר דולק. הוא היה בצבע שנהב ועמד בתוך פמוט עשוי זכוכית.

ניגשתי אל דלת הכניסה, פתחתי אותה ונכנסתי פנימה. "אימא?" קראתי בקול.

היא שלחה לי הודעה מוקדם יותר. היא כתבה לי שהיא הולכת לישון, אבל בדרך כלל התקשתה להירדם. ייתכן שהיא עדיין ערה. ריחות הלילך המוכרים הגיעו לאפי מסידורי הפרחים הטריים שמילאה בהם את הבית, ואני בחנתי את חדר הכניסה, את רצפת השיש הלבנה שנראתה אפורה בחשכה.

נשענתי על המדרגות, הרמתי את עיניי מעלה אל שלוש הקומות בדממה המאיימת ממעל. "אימא?" קראתי שוב.

הקפתי את המעקה הלבן ורצתי במעלה המדרגות אל הקומה השנייה, שם פניתי שמאלה. צעדיי הפכו שקטים כשהם נעלמו אל תוך השטיחים שצבעם שנהב וכחול שכיסו את רצפת הפרקט.

פתחתי לאט את דלת חדרה של אימי, נכנסתי פנימה וראיתי שהחדר שרוי בחשכה כמעט מוחלטת מלבד תאורת חדר האמבטיה, שאותה מעולם לא כיבתה. ניגשתי אל מיטתה, הטיתי את צווארי וניסיתי לראות את פניה, שהיו מופנות לעבר החלונות.

שיערה הבלונדיני היה פרוש על הכרית שלה, ואני הושטתי את ידי, מחליקה אותו מפניה.

תנועת ההתרוממות והירידה של גופה הבהירה לי שהיא ישנה,

הבטתי בשידת הלילה שלה וראיתי כחצי תריסר בקבוקוני תרופות ותהיתי מה היא בלעה וכמה.

החזרתי את מבטי אליה והקדרתי פנים.

רופאים, גמילה ביתית, טיפולים פסיכולוגיים... ברבות השנים, מאז מות אבי, שום דבר לא עזר. כל רצונה של אימי היה לפגוע בעצמה בצער ובדיכאון.

למרבה המזל, משפחת קריסט עזרה המון, ולכן היה לי חדר משלי בביתם. לא רק שמר קריסט שימש נאמן בעיזבון של אבי, ויטפל בכול עד שאסיים את לימודיי בקולג', אלא שגברת קריסט נכנסה לתפקיד אימי השנייה.

הייתי אסירת תודה עד מאוד על כל העזרה והטיפול שלהם במהלך השנים, אבל עכשיו... הייתי מוכנה לקחת את העניינים לידיים. רציתי שאנשים יפסיקו לטפל בי.

הסתובבתי, יצאתי מחדרה וסגרתי בשקט את הדלת, פונה לחדר שלי שהיה במרחק שתי דלתות משם.

נכנסתי ומייד ראיתי את הנר הבווער ליד החלון.

כשליבי מחסיר פעימה, מיהרתי לסרוק את החדר, והודיתי לאלוהים כשלא ראיתי איש.

אימא הדליקה אותו? נראה שכן. זה היה היום החופשי של סוכנת הבית שלנו, כך שאף אחד אחר לא היה כאן.

כיווצתי את עיניי והתקרבתי לחלון, ואז השפלתי את מבטי וראיתי תיבת עץ דקה נחה על השולחן העגול הקטן לצד הנר.

אי-נוחות עלתה בי. טרוור השאיר לי מתנה?

אבל ייתכן שזו הייתה אימי או אפילו גברת קריסט, שיערתי.

הורדתי את המכסה והנחתי אותו בצד, מזיזה את הקש ומבחינה במתכת האפורה כצפחה עם הגילופים המצועצעים.

עיניי נפערו ומייד הושטתי את ידי אל ראש התיבה, יודעת מה אמצא שם. סגרתי את אצבעותיי סביב הידית וחיכתי, מוציאה את להב פלדת דמשק הכבד.

"וואו."

נענעתי בראשי, לא מסוגלת להאמין למראה עיניי. לפגיון היה ניצב שחור עם שמורת ארד, ואני הידקתי סביבה את ידי, הרמתי את הלהב והתבוננתי בתווים ובגילופים.

מאיפה הוא צץ, לכל הרוחות?

אהבתי פגיונות וחרבות מאז שהתחלתי ללמוד סיף בגיל שמונה. אבא שלי אמר שאומנויות של ג'נטלמן הן לא רק על־זמניות אלא גם עניין של הכרח. שחמט ילמד אותי על אודות אסטרטגיה, סיף ילמד אותי על אודות הטבע האנושי והישרדות, ודרך ריקוד אכיר את גופי. כל הנחויץ לאדם רחב אופקים.

לפתי את הניצב, נזכרת בפעם הראשונה שבה הוא הניח רומח בידי. זה היה הדבר היפה ביותר שראיתי מעודי, ואני הושטתי את ידי מעלה והחלקתי את אצבעי לאורך הצלקת שבצווארי. לפתע הרגשתי שוב קרובה יותר אליו.

מי השאיר אותו כאן?

החזרתי את מבטי אל התיבה, והוצאתי מתוכה פיסת נייר קטנה שעליה כתב יד שחור. ליקקתי את שפתיי. קראתי חרש את המילים. היזהרי מזעמו של גבר סבלני.

"מה?" אמרתי לעצמי, מצמידה את גבותיי זו לזו בתמיהה.

מה זה צריך להיות?

ואז הרמתי את מבטי, התנשפתי ושמטתי את החרב והפתק אל הרצפה.

הפסקתי לנשום והרגשתי כאילו ליבי עומד לפרוץ מחזי. שלושה גברים עמדו מחויץ לבית שלי, זה לצד זה, מביטים בי מבעד לחלון.

"מה זה צריך להיות?" התנשפתי, מנסה להבין מה קורה פה.

זה איזה קטע כזה?

הם עמדו בלי לזוז בכלל, ואני הרגשתי שקיפאון משתלט על זרועותיי מהאופן שבו הם הסתכלו עליי.

מה הם עושים?

שלושתם לבשו מכנסי ג'ינס ונעלי קומנדרו שחורות, אבל כשהבטתי

לתוך החלל השחור של עיניהם, חרקתי שיניים כדי לעצור את הרעד בגופי.

המסכות. המסכות והברדסים השחורים.
נדתי בראשי לאות שלילה. לא. לא ייתכן שזה הם. זו חייבת להיות בדיחה.

הגבוה ביותר עמד משמאל, על פניו מסכה בעלת מראה מתכתי אפור-צפחתי עם סימני טופרים שעיוותו את הצד הימני של פניו. זה שבמרכז היה נמוך יותר, והוא הביט לעברי מבעד למסכה הלבנה-שחורה שלו. פס אדום חתך את הצד השמאלי שלה, שגם הוא היה קרוע ושסוע.

לקחתי צעד לאחור הרחק מהחלון, וניסיתי להסדיר את נשימתי בזמן שרצתי אל הטלפון. לחצתי על הספרה 1 בקו היבשתי וחיכיתי למענה במשרד האבטחה, שהיה במרחק של כמה רגעים במורד הרחוב. "גברת פיין?" ענה גבר.

"מר פרגוסון?" התנשמתי, מתקרבת שוב אל החלונות שלי. "זו ריקה. אתה יכול לשלוח מכונית ל –?"
אבל אז השתתקתי, כשראיתי ששביל הגישה ריק. הם נעלמו.
מה קורה?

הפניתי את מבטי ימינה ושמאלה, הלכתי עד השולחן ונשענתי עליו כדי לראות אם הם קרובים לבית. לאן הם נעלמו, לכל הרוחות? שתקתי. הקשבתי כדי לשמוע רעש כלשהו שיעיד על כך שהם בסביבות הבית, אבל לא היה דבר מלבד דממה ושקט.
"מיס פיין?" קרא מר פרגוסון. "את עדיין שם?"
פתחתי את פי ואמרתי בגמגום, "אני... חשבתי שראיתי משהו... בחוץ."

"אנחנו שולחים מכונית עכשיו."
הנהנתי. "תודה." וניתקתי את הטלפון, עדיין מביטה החוצה.
לא ייתכן שאלה הם.
אבל המסכות האלו. הם היו היחידים שעטו את המסכות האלו.
למה שיבואו הנה? למה שיבואו הנה אחרי שלוש שנים?

פרק 2

אריקה

לפני שלוש שנים

"נואה?" חיכיתי. נשענתי על הקיר ליד התא של החבר הכי טוב שלי בזמן שהוציא מתוכו ספר באחת ההפסקות. "כבר יש לך דייט לפסטיבל החורף?"

הוא כיוון את פרצופו. "זה בעוד חודשיים כאילו, ריקה."

"אני יודעת. אני מתארגנת כל עוד אפשר לבחור."

הוא חיך, טרק את דלת התא שלו והוביל אותנו לאורך המסדרון. "אז את בעצם רוצה שאני אהיה הדייט שלך?" הוא הקניט בקולו המתנשא. "תמיד ידעתי שאת רוצה אותי."

גלגלתי את עיניי, והלכתי בעקבותיו מפני שהשיעור שלי היה באותו כיוון. "אתה יכול לעשות את זה קצת יותר קל בשבילי, בבקשה?"

אבל התשובה שלו הייתה נחרה בלבד.

פסטיבל החורף היה נשף ריקודים שבו הבנות מזמינות את הבנים, ואני רציתי ללכת על בטוח ולהזמין חבר.

תלמידים התרוצצו סביבנו, ממהרים לכיתותיהם, ואני החזקתי את רצועת התיק שלי על כתפי כשאחוזתי בזרועו ולא נתתי לו ללכת.

"בבקשה?" הפצרתי.

אבל הוא צמצם את עיניו ונראה מודאג. "את בטוחה שטרור לא יחטיף לי מכות? אם לשפוט לפי איך שהוא מתביית עלייך כל הזמן,

אני מופתע שהוא עוד לא חיבר אותך למערכת איתור לוויינית."

היה משהו בדבריו. טרור יכעס שלא הזמנתי אותו, אבל כל מה שרציתי היה ידידות, והוא רצה יותר. לא רציתי להשלות אותו.

הנחתי שאוכל לייחס את חוסר העניין שלי בטרור לעובדה שהכרתי אותו כל חיי – הוא היה מוכר מדי, סוג של בן משפחה – אבל גם את אחיו הגדול הכרתי כל חיי, ורגשותיי כלפיו לא היו משפחתיים בכלל.

"בחיין. תהיה חבר," הפצרתי, דוחקת בכתפו. "אני זקוקה לך."
 "לא, את לא."

הוא עצר ליד הכיתה שלי, שהייתה בדרך לשלו, הסתובב ונעץ בי מבט קשה. "ריקה, אם את לא רוצה להזמין את טרוור, אז תזמיני מישהו אחר."

פלטתי אנחה והסטתי את עיניי; השיחה הזאת עשתה לי בחילה.
 "את מזמינה אותי כי זה בטוח," הוא טען. "את יפייחה וכל אחד ישמח לצאת איתך."

"ברור." חייכתי בציניות. "אז תגיד כן."

הוא גלגל את עיניו, נד בראשו לעברי.

נואה אהב להסיק מסקנות ביחס אליי. להסביר מדוע מעולם לא יצאתי לדייטים או מדוע חשב שאני מתרחקת מזה או מההוא, ואף שהיה חבר טוב, רציתי שיפסיק כבר. זה פשוט לא היה נעים.

הרמתי את ידי ושפשפתי בתנועה עצבנית את צווארי – במקום שבו הייתה צלקת דקיקה וחיוורת שהייתה מזכרת מגיל שלוש-עשרה. מזכרת מתאונת הדרכים שהרגה את אבי.

ראיתי אותו מתבונן בי ושמטתי את ידי, יודעת על מה הוא חושב. הצלקת הייתה אלכסונית, אורכה כשישה סנטימטרים, בצד השמאלי של צווארי, ואף שהיא קהתה עם הזמן, עדיין הרגשתי שזה הדבר הראשון שאנשים רואים אצלי. תמיד עלו שאלות ומבטים מלאי רחמים מצד בני משפחה וחברים, שלא לדבר על ההערות הגועליות מהבנות בחטיבת הביניים שצחקו עליי. אחרי זמן-מה, התחלתי להרגיש כאילו הצלקת היא נספח, דבר-מה שתמיד הייתה מודעת לו.

"ריקה," הוא הנמיך את קולו ועיניו החומות הקרינו עדינות, "בייבי, את יפייחה. שיער בלונדיני ארוך, רגליים שאף בחור בבית

הספר לא יכול להתעלם מהן, והעיניים הכחולות היפות ביותר בעיר. את עוצרת נשימה."

הפעמון הזהיר שנותרה עוד דקה, לכן החלפתי לנעליים שטוחות והידקתי את אחיזתי ברצועת התיק.

"ואתה האדם האהוב עליי," השבתי. "אני רוצה ללכת איתך. אוקיי?"

הוא נאנח, ונראה כאילו הובס. ניצחתי והוא ניסה לא לחייך. "אוקיי," הוא רטן. "סגור." ואז הסתובב ופנה לכיתה אנגלית 3.

חייכתי והרגשתי כיצד עצבני נרגעים. ידעתי שאני גוזלת מנואה ערב מבטיח עם מישהי אחרת, אז נראה שאצטרך לפצות אותו איכשהו.

נכנסתי לשיעור אלגברה תוך שאני תולה את תיק הגב שלי על גב הכיסא בשורה הראשונה, מוציאה את הספר שלי ומניחה אותו על השולחן. קלודיה החברה שלי התיישבה בכיסא לצדי, היא הסתכלה עליי וחייכה, ואני התיישבתי והתחלתי לכתוב את שמי על הדף הלבן שמר פיצפטריק הניח על כל שולחן. השיעורים ביום שישי התחילו תמיד בבוחן קצר, כך שהכרנו כבר את הנוהל.

תלמידים נחפזו להיכנס לכיתה, חצאיות המשבצות בצבעי ירוק וכחול של הבנות התנופפו, ורוב עניבות הבנים היו רפויות. זו הייתה השעה האחרונה.

"שמעתם את החדשות?" אמר מישהו מאחורינו, ואני הסבתי את ראשי וראיתי את גבריאל אוונס רוכנת על השולחן שלה.

"איזה חדשות?" שאלה קלודיה.

היא הנמיכה את קולה ללחישה, והתרגשות חלפה על פניה. "הם כאן," היא אמרה לנו.

הבטתי בקלודיה ואז בגבריאל, מבולבלת. "מי?"

אבל אז מר פיצפטריק נכנס, רועם בקולו החזק, "נא לשבת, כולם!" וקלודיה, גבריאל ואני מייד פנינו אל קדמת הכיתה והזדקפנו, מסיימות את השיחה שלנו.

"שב, בבקשה, מר דוסון," הורה המורה לתלמיד מאחור כשנעמד מאחורי שולחנו.

הם כאן? נשענתי לאחור בכיסא שלי, מנסה לפענח את דבריה. ואז הרמתי את מבטי וראיתי נערה רצה לקדמת החדר ומושיטה פתק למר פיצפטריק.

"תודה," הוא הגיב ופרש את הפתק.

ראיתי אותו קורא בו והבחנתי כיצד הבעתו הופכת מרגועה למיוסרת, וכיצד שפתיו מתכווצות וגבותיו מצטופפות.

מה הולך כאן?

הם כאן. מה זה צריך...?

אבל אז עיניי התרחבו ופרפרים החלו לפרפר בבטני.

הם כאן. פתחתי את פי, שאפתי אוויר במהירות ואש ולהט גרמו לעורי לעקצץ. פרפרים מילאו את בטני ואני חרקתי שיניים וכבשתי חיוך.

הוא כאן.

הרמתי את גבותיי באיטיות והבטתי בשעון. ראיתי שהשעה כמעט שתיים בצוהריים.

והתאריך היה שלושים באוקטובר, הלילה שלפני ליל כל הקדושים. ליל השטן.

הם חזרו. אבל למה? הם כבר סיימו את הלימודים – לפני יותר משנה, אז למה עכשיו?

"אל תשכחו לכתוב את השמות על הרף שלכם," הורה מר פיצפטריק בקול מתוח, "ותפתרו את שלוש הבעיות שעל הלוח." הוא הדליק את המקרן, לא מבזבז זמן כשהבעיות הופיעו על הלוח החכם שלפנינו.

"תהפכו את הרף כשתסיימו," הוא קרא. "יש לכם עשר דקות."

הרמתי את העיפרון וכל גופי רחש בציפייה כשניסיתי להתרכז בבעיה הראשונה שעסקה בפונקציות ריבועיות.

אבל זה היה פאקינג קשה. הצצתי שוב בשעון. כל דקה...

הרכנתי את ראשי ואילצתי את עצמי להתרכז, עפרוני חורץ בעץ מתחת לרף כשמצמצתי והתרכזתי במשימה שלפניי. "תמצאי את קורקוד הפרבולה," לחשתי לעצמי.

מיהרתי לחשב את הבעיה, עברתי מדבר אחד לאחר, יודעת שאם אפסיק אפילו לרגע, דעתי תוסח.

אם לקודקוד הפרבולה יש קואורדינטות... המשכתי.
הגרף של הפונקציה הריבועית הוא פרבולה, שנפתחת אם...
והמשכתי לעבוד, פתרתי בעיה ראשונה, בעיה שנייה, ועברתי לבעיה מספר שלוש.

אבל אז שמעתי מוזיקה שקטה וקפאתי במקומי.
העיפרון שלי ריחף על הדף כשצלילים רפים של נגינת גיטרה עלו מבעד לרמקולים. הם התחזקו מרגע לרגע ואני בהיתי בדף שלפניי, ולהט הסתחרר בחזי.

לחישות נשמעו ברחבי החדר, ובעקבותיהן כמה צחקוקים נרגשים, ואז הפכה תחילתו השקטה של השיר שנשמע מבעד לרמקולים למתקפה אלימה של תופים, גיטרות וטירוף מהיר, חד והולם. הידקתי את אצבעותיי סביב העיפרון.

The Devil In I של Slipknot התפרץ לתוך הכיתה – ואני מניחה שגם לשאר הכיתות והמשרדים בבית הספר.
"אמרתי לכן!" התפרצה גבריאֵל.

הרמתי את ראשי וצפיתי בתלמידים המתרוממים מכיסאותיהם ונוהרים אל הדלת.

"הם באמת כאן?" אמר מֵיִשֶׁהוּ בצווחה.
כולם הצטופפו סביב דלת הכיתה, מציצים מבעד לחלון הקטן למעלה, מנסים להציץ בהם לרגע בלכתם במורד המסדרון. אבל אני נותרתי במקומי, האדרנלין סוער בגופי.

חזהו של מר פיִצֶפֶטְרִיק עלה וירד כשנאנח, שילב את זרועותיו והביט לצד השני, ללא ספק ממתין שזה יסתיים.
המוזיקה הלמה, והפטפט הנסער של התלמידים האחרים מילא את החדר.

"איפה – הו, הנה הם!" צעקה נערה, ושמעתי דפיקות מגיעות מהמסדרון, כאילו אגרופים מכים בתאי האחסון, מתקרבים עוד ועוד.
"תנו לי לראות!" קרא תלמיד נוסף, הודף את האחרים הצידה.

נערה התרוממה על בהונותיה. "זוזי!" ציוותה על אחרת. אבל לפתע כולם נסוגו. הדלתות נפתחו והתלמידים התפזרו כאילו היו ארווה על אגם.

"לא נכון," שמעתי את אחד הבנים לוחש. לאט, כולם התפזרו, חלקם חוזרים למקומותיהם בעוד האחרים נותרים עומדים. אחזתי בעיפרון שלי בשתי ידיי, בטני מתהפכת כאילו הייתי על גלגל ענק בפארק שעשועים כשהתכוונתי בהם נכנסים בצעד איטי לתוך הכיתה, רגועים באופן מפחיד, לא ממהרים כלל.

הם כאן. ארבעת הפרשים.

הם היו בניה האהובים של ת'אנדר ביי: הם למדו כאן בתיכון וסיימו את הלימודים כשאני הייתי בכיתה ט'. ואז התפזרו, כל אחד לאוניברסיטה אחרת. הם היו מבוגרים בכמה שנים, ואף על פי שאף אחד מהם לא ידע שאני קיימת, אני ידעתי עליהם כמעט הכול. כל הארבעה נכנסו לחדר באיטיות, ממלאים את החלל שבו קרני השמש הפכו לצל שחור.

דיימון טורנס, קאי מורי, ויל גרייסון השלישי ו – נעצתי את מבטי במסכה האדומה כדם המכסה את הפנים של זה שתמיד הוביל מעט יותר מהאחרים – מייקל קריסט, אחיו הבכור של טרוור.

הוא סובב את ראשו שמאלה והרים את סנטרו לעבר חלקו האחורי של החדר. תלמידים נפנו והתכוונו כשאחד הבנים צעד קדימה, חיוך רחב על שפתיו, אף שניסה לכבוש אותו.

"קיאן," קרא קול גברי נוטף הומור, טופח לו על הגב כשחלף על פניו בדרכו אל הפרשים. "תעשה חיים. תשים קונדום."

כמה תלמידים צחקו, בעוד שכמה בנות זזו בעצבנות, מתלחשות ומחליפות ביניהן חיוכים.

קיאן מת'רו, תלמיד כיתה י' כמוני ואחד משחקני הכדורסל המצטיינים בבית הספר שלנו, ניגש לבחורים, וזה שעטה מסכה לבנה עם הפס האדום לפת אותו סביב צווארו ומשך אותו מתוך הכיתה.

הם תפסו תלמיד אחר, מליק קריימר, וזה עם המסכה השחורה משך אותו אל המסדרון, צועד בעקבות השניים שהלכו ודאי לאסוף עוד שחקנים מכיתות אחרות.

התבוננתי במייקל, באופן שבו לגודלו לא היה קשר לאופן שבו מילא את הכיתה, ומצמצתי חזק וזמן רב, מרגישה כיצד הלהט שוצף מתחת לעורי.

הפרשים גרמו לי להרגיש כאילו אני הולכת על חבל דק. תזווה ימינה או שמאלה, צעד אחד לא מדוד – או מדוד מדי – ואת צונחת רחוק ועמוק כל כך שאיש לא ימצא אותך לעולם.

כוחם נבע משני דברים: אנשים עקבו אחריהם, ושום דבר לא עניין אותם. כולם העריצו אותם, ואני בהם.

אבל בניגוד לשאר התלמידים, שהביטו אליהם מלמטה, עקבו אחריהם, או פנטזו עליהם, אני פשוט תהיתי איך זה להיות אחת מהם. הם היו בלתי מושגים, מרהיבים, ואף פעם לא טעו בשום דבר שעשו. זה מה שרציתי.

רציתי להביט בשמיים מלמעלה.

"מר פיצפטרק?" גבריאל אוונס התרוממה, ואחריה חברתה, כשספריהן בידיהן. "אנחנו צריכות ללכת לאחות. נראה ביום שני!" ואז הן פילסו את דרכן בין הפרשים ונעלמו מבעד לדלת.

יריתי מבט לעבר המורה, תוהה מדוע הוא פשוט הניח להן לצאת. היה ברור שהן לא הולכות לאחות. הן הלכו עם הבחורים.

אבל אף אחד – אפילו לא מר פיצפטרק – ניסה לעצור בעדן. לא רק שארבעת הפרשים שלטו במועצת התלמידים ובעיר כשלמדו בבית הספר, הם שלטו גם במגרש, ולעיתים נדירות הפסידו בארבע השנים שבהן שיחקו.

אלא שמאז עזיבתם סבלה הקבוצה, והשנה שעברה הייתה אסון משפיל בשביל ת'אנדר בי. שנים־עשר הפסדים מתוך עשרים משחקים, וכולם הרגישו שמספיק. משהו חסר.

הנחתי שזו הסיבה לבואם של הפרשים עכשיו, שהם זומנו מהקולג' לסוף השבוע כדי להכניס קצת רוח חיים והשראה בקבוצה, או לעשות

כל מה שצריך כדי לעורר אותם ולהחזיר אותם למסלול לפני תחילת העונה.

וגם אם מורים כמו פיצפטריק אינם מרוצים מטקסי ההשפלה שלהם, לא היה ספק שהם עזרו להפוך את הקבוצה ליחידה מאוחדת כשהיו כאן. אז למה לא לברוק אם זה יעבוד שוב?

"נא לשבת, כולם! בנים, תמשיכו הלאה," הוא אמר לפרשים.

הרכנתי את ראשי, תחושת התעלות ממלאת את גופי, הרגשתי כאילו הבטן שלי טיפסה לחזה. עצמתי את עיניי, ראשי קל ומעורפל.

כן, זה מה שהיה חסר.

פקחתי שוב את עיניי וראיתי זוג רגליים ארוכות במכנסי ג'ינס כהים משופשפים חולפות ליד השולחן שלי, לצד החלון, ועוצרות. הוא ודאי בוחן את החדר בכל מקרה, רוצה לדעת אם יש כאן עוד שחקנים.

"עוד מישהו?" שאל אותו אחד הבחורים האחרים.

אבל הוא לא ענה לחברו. הוא פשוט המשיך לעמוד מעליי. מה הוא עושה?

המשכתי לשבת בסנטר מושפל, נשאתי את עיניי וראיתי את אצבעותיו, המקופלות מעט, לצידי גופו. הבחנתי בווריד על ידו החזקה, וכל החדר השתק כל כך פתאום עד שאימה מילאה את בטני ועצרתי את נשימתי.

למה הוא סתם עומד שם ככה?

הרמתי את מבטי באיטיות ולפתע נדרכתי, רואה את העיניים החומות־ירקרות זהובות מיישירות את מבטן אליי.

הבטתי מצד לצד, תוהה אם אני מחמיצה משהו. למה הוא מסתכל עליי?

מייקל השפיל את מבטו, המסכה האדומה האכזרית שלו – העתק של מסכת Army of Two¹ אדומה מפחידה ממשחק הווידאו – גורמת לברכיי לרעוד.

1 מסכה שעליה מצוירת גולגולת עם שיניים בגודל מוגזם.

תמיד פחדתי ממנו. סוג של פחד מרטיט שהדליק אותי. הידקתי את שרירי ירכי, והרגשתי פעימה בין רגליי, בחלל שנדמה ריק רק כשהוא היה קרוב אבל לא קרוב מספיק. זה מצא חן בעיניי. אהבתי לפחד. כולם מאחוריי ישבו בדממה, ואני ראיתי איך הוא מטה מעט את ראשו כדי לבחון אותי. על מה הוא חושב? "היא רק בת שש-עשרה," אמר מר פיצפטריק. מייקל החזיק במבטי עוד רגע אחד ואז הפנה את ראשו והביט במר פיצפטריק.

הייתי רק בת שש-עשרה – עד החודש הבא, בכל מקרה – מה שאומר שהם לא יוכלו לקחת אותי איתם. לגיל של שחקני הכדורסל לא הייתה חשיבות, אבל על הבנות שהצטרפו אליהם נגזר להיות בנות שמונה-עשרה, ולעזוב את שטח בית הספר מרצונן החופשי. לא שהם התכוונו לקחת אותי בכל מקרה. מר פיצפטריק טעה. המורה לטש עיניים, ואף שלא יכולתי לראות את עיניו של מייקל, משום שהוא הפנה את פניו, הסקתי שהן הלחיצו את מר פיצפטריק, מפני שעתה ניכר היסוס במבטו. הוא השפיל את עיניו, מצמץ ונסוג.

מייקל הפנה לאחור את ראשו, מביט בי שוב כשטיפת זיעה החליקה במורד גווי.

ואז יצא מהחדר, בעקבותיו קאי, שעד כמה שידעתי עטה מסכה כסופה, והדלת נסגרה מאחוריהם בתנופה.

מה זה היה צריך להיות, לעזאזל?

לחישות עלו מכל עבר בחדר, ואני ראיתי מזווית עיני שראשה של קלורדיה נפנה לעברי. הבטתי לכיוונה וראיתי שגבותיה מורמות בשאלה, אבל פשוט התעלמתי ממנה ופניתי בחזרה לדרך שלי. לא היה לי מושג למה הוא הביט בי. לא ראיתי אותו מאז שחזר הביתה לזמן קצר מהקולג' בחופשת הקיץ, והוא התעלם ממני אז, כרגיל.

"אוקיי, תלמידים!" נבח מר פיצפטריק. "חוזרים לעבודה. עכשיו!"

הפטפוטים הנרגשים שככו לכדי לחישות, וכולם חזרו אט-אט לעבודה. המוזיקה, שנמוגה לכדי המהום מרוחק, פסקה, ולראשונה מאז שנכנסתי לכיתה, אפשרתי לחיוך שכבשתי לפרוץ החוצה.

הערב יהיה בלגן. ליל השטן היה הרבה מעבר לטקס השפלה. הוא היה מיוחד. לא רק שהם יוציאו שחקנים מכל הכיתות, ייקחו אותם למקום סודי, יטרטרו אותם קצת וישקו אותם לשוכרה, אלא שאחר כך... הפרשים יעשו בלגן ויהפכו את כל העיר למגרש המשחקים שלהם.

בשנה שעברה, אחרי שהם עזבו היה משעמם, אבל כולם ידעו שהלילה זה קורה. זה ללא ספק התחיל כבר עכשיו במגרש החניה, כשכל הבנים וכמה בנות נכנסו למכוניות.

הרמתי את העיפרון, ונשימתי נעשתה ררודה כשהקפצתי את הברך מעלה ומטה.

רציתי לצאת.

להט בחזי התחיל כבר להתפוגג, וראשי, שלפני רגע נדמה היה שמרחף גבוה מצמרות העצים, התחיל לרדת ולחזור אל הקרקע. בעוד רגע ארגיש כפי שהרגשתי לפני שהוא נכנס לחדר: סתמית, קרה וחסרת חשיבות.

אחרי הלימודים אלך הביתה, אבדוק מה קורה עם אימא שלי, אחליף בגדים ואז אלך לבית קריסט לבלות שם, שגרה שהתחילה זמן קצר אחרי שאבא שלי מת. לפעמים אני נשאת לארוחת ערב, ולפעמים אני חוזרת הביתה לאכול עם אימא שלי, אם היא מסוגלת לזה.

ואז אלך לישון, בניסיון לא לחשוב על כך שאח אחד מנסה בכל יום לחדור דרך חומות ההגנה שלי עוד קצת, בעודי מתכחשת למה שמתעורר בתוכי בכל פעם שהאח השני קרוב.

צחוק ונהמות הגיעו מבעד לחלונות, ואני ישבתי מהוססת והפסקתי להרעיד את ברכי.

פאק.

הושטתי את ידי מתחת לשולחן שלי, אל ספר המתמטיקה, רכנתי ומסרתי אותו לקלודיה עם התיק שלי ולחשתי, "קחי אותם אלייך הביתה. אני אבוא לקחת אותם במהלך סוף השבוע."
 היא הרימה את גבותיה, ונראתה מבולבלת. "מ – מ –"
 אבל לא חיכיתי שהיא תסיים, וכבר חמקתי ממקומי וצעדתי לעבר המורה.

"מר פיצפטרדיק?" התקרבתי לשולחנו, ידי לופתות את גבי. "אני יכולה ללכת לשירותים, בבקשה? סיימתי את העבודה," שיקרתי בקול שקט.

הוא בקושי הרים את מבטו, מהנהן ומשחרר אותי בהינף יד. כן, הייתי תלמידה מהסוג הזה. אריקה פיין הזאת? השקטה הזאת שתמיד באה בתלבושת שמתאימה לקוד הלבוש ומתנדבת לעבוד בהפסקות באירועי האתלטיקה? ילדה טובה.

הלכתי ישר לדלת, ולא היססתי אפילו כשיצאתי מהכיתה. כשהוא יבין שאני לא חוזרת, כבר לא אהיה שם. אני אולי אסתבך בגלל זה, אבל יהיה מאוחר מדי מכדי לעצור בעדי. מה שאעשה יהיה מאחוריי. ביום שני אשא בתוצאות.

דהרתי החוצה מבית הספר, ראיתי קבוצה של מכוניות, טנדרים ורכבי שטח הרחק משמאל, עומדים בפינת הבניין. לא חשבתי לשאול אם אני יכולה להצטרף או להגיד למישהו שאני שם. ידעתי שיצחקו ממני או שיטפחו לי על הראש וישלחו אותי בחזרה לכיתה.
 לא. אני אדאג שאפילו לא יראו אותי.

רצתי לעבר המכוניות. ראיתי את המרצדס ג'י-קלאס של מייקל והתחבאתי מאחוריה, מסתרת כשהצצתי מעבר לפינה.
 "תכניסו את כולם למכוניות!" צעק מישהו.

מייד הבחנתי בדיימון טורנס. המסכה השחורה שלו הייתה על ראשו כשחלף בין המכוניות והשליך בירות לבחור בחלק האחורי של איזה טנדר. שיערו השחור היה משוך לאחור, מוסתר מתחת למסכה, ואני הבחנתי בעצמות לחייו הגבוהות ועיניו השחורות המרהיבות. דיימון היה בחור נאה.

אבל לא אהבתי שום דבר אחר בו. מאחר שהייתי בכיתה ט' כשהם היו כבר בשמינית, לא היו לי הרבה הזדמנויות לבחון את התנהגותם בבית הספר באופן אישי, אבל ראיתי אותו לא מעט בבית קריסט וידעתי שמשהו לא בסדר אצלו. מייקל פקח עליו עין, אומנם מרחוק, ולא סתם, אבל הוא עדיין הפחיד אותי.

ולא כפי שמייקל הפחיד אותי, באופן שאהבתי.

עד עכשיו היו שם כעשרים וחמישה אנשים, כולל חברי קבוצת הכדורסל וכמה בנות, אבל בתוך פחות משעה יסתיימו הלימודים, ופירוש הדבר הוא שעוד אנשים יצאו במכוניותיהם לחפש אותם כדי להצטרף למסיבה.

"לאן נוסעים?" שאל אחד הבנים, מביט בדיימון.

אבל ויל גרייסון השלישי הוא זה שהופיע, טופח לדיימון על הכתף בעודו חולף על פניו. "למקום שבו אף אחד לא ישמע אותך צורח", הוא ענה.

מגחך, הוא פתח את דלת הפורדר רפטור השחורה שלו, טיפס ועמד בין הדלת הפתוחה והרכב, מביט מעל מכסה המנוע.

ויל החזיק בידו את המסכה הלבנה עם הפס האדום, שיערו החום עשוי בסגנון מוהיקני ועיניו הירוקות המפתות צוחקות. "היי, ראית את קיילי הלפרן?" הוא שאל, מביט מעל לראשו של דיימון אל מישהו אחר.

הצצתי מעבר למכונית, וראיתי את קאי עם המסכה הכסופה שלו לראשו, ואת מייקל, פניו עדיין חבויות מאחורי זו שלו.

"לעזאזל, איזה רגליים!" המשיך ויל. "השנה האחרונה עשתה לה טוב."

"כן, אני מתגעגע לבנות של התיכון", אמר דיימון ופתח את דלת הנוסע של הרפטור. "הן יודעות לתת כבוד."

צפיתי במייקל, שהיה במרחק של פחות משני מטרים ממני, פותח את הדלת האחורית בצד הנהג של המרצדס שלו ומשליך פנימה תרמיל, טורק את הדלת כשהוא מסיים.

אגרפתי את ידיי, מרגישה לפתע שזרועותיי נחלשות. מה אני

עושה בעצם? אסור לי לעשות את זה. או שאכניס את עצמי לצרות או שאביך את עצמי.

"מייקל?" שמעתי את קולו של ויל. "זה יהיה יום ארוך. ראית מישהי שמוצאת חן בעיניך?"

"אולי," שמעתי אותו עונה בקולו העמוק.

ואז שמעתי קול אחר צוחק בשקט. חשבתי שזה קאי. "גבר, נראה אותך," הוא אמר כאילו מדובר בהתערבות. "היא יפיפייה, אבל במקומך הייתי מחכה עד שהיא כבר לא תהיה קטינה."

"אני אנסה," שמעתי את מייקל אומר. "חוץ מזה, גם לה השנה האחרונה עשתה טוב. כבר ממש קשה להתעלם ממנה."

"על מי אתם מדברים?" נכנס דיימון לשיחה.

"על אף אחת," חתך מייקל, ולפתע נשמע קצר.

נענעתי בראשי והדפתי מעליי את הדברים שלהם. רציתי להסתלק משם לפני שמישהו יראה אותי.

"תכניסו את כולם למכוניות," פקד מייקל.

חזי עלה וירד מהר יותר. שאפתי אוויר ולחצתי את ידית הטנדר, שומעת אותה נפתחת כשמשכתי אותה.

הצצתי שוב במהירות בכחורים והקשבתי, פתחתי את הדלת, נכנסתי פנימה במהירות, וסגרתי את הדלת מתוך תקווה שאף אחד לא הבחין בי בתוך הטירוף של כניסה למכוניות האחרות.

אסור לי לעשות את זה.

נכון שבחנתי אותם במשך השנים. ספגתי את השיחות והגיגונים שלהם, הבחנתי בדברים שנעלמו מעיניהם של אחרים, אבל מעולם לא עקבתי אחריהם.

זה כבר נחשב לסטוקריות מאיימת ברמה אחת או שתיים? **ברצינות.** גלגלתי עיניים ולא רציתי אפילו לחשוב על זה.

"זזים!" צעק קאי ודלתות של מכוניות החלו להיטרק.

"נתראה שם!" שמעתי את ויל צועק.

המכונית תחתיי היטלטלה ואני פערתי את עיניי כשאנשים נכנסו למכוניתו של מייקל.

ואז, זו אחר זו, כל ארבע הדלתות נטרקו, והמכונית השקטה התמלאה בקולות צחוק ושיחה של כמה קולות גבריים. רכב השטח התעורר לחיים, רוטט תחתיי, ואני התגלגלתי על גבי, הנחתי לראשי להישמט על הרצפה ולא ידעתי אם אני צריכה להרגיש טוב על כך שלא נתפסתי, או שאולי להילחם בבחילה שתתקוף אותי ברגע שאקלוט למה הכנסתי את עצמי.

פרק 3

אריקה

הווה

"מכאן, מיס פיינן." הגבר חייך, הרים צרור מפתחות והוביל אותי לעבר כמה מעליות. "אני פורד פיטרסון, אחד המנהלים." הוא הושיט את ידו ואני לחצתי אותה. "נעים מאוד," ענית.

בחנתי את הלובי של בניין הדירות החדש, דלקור, בעודנו צועדים. זה היה גורד שחקים בן עשרים ושתיים קומות במרידיאן סיטי, והיו בו דירות ופנטהאוזים, ואף שהוא לא היה גבוה כלל כמו כמה מהבניינים שהקיפו אותו, הוא בלט בשטח. הוא היה שחור לגמרי ומעוטר בזהב מבחוץ, כאילו מדובר בעבודת אומנות, ובפנים היה מפואר לא פחות. התקשיתי להאמין שאגור כאן.

"הדירה שלך בקומה העשרים ואחת," הוא הסביר, עוצר ליד המעלית ולוחץ על הכפתור, "ונשקף ממנה נוף מרהיב. את תהיי מרוצה."

אחזתי בחוזקה ברצועת התיק שהייתה כרוכה סביב חזי, והתקשיתי לכבוש את התרגשותי. שום דבר לא נשמע טוב יותר מאשר להתעורר בבוקר ולצפות בעיר הגדולה, באופק של בניינים שנוגעים בכיפת השמיים ובמיליוני אנשים שעובדים וחיים.

בעוד אנשים מסוימים הרגישו אבודים בערים גדולות – יותר מדי אורות, רעש ופעילות – כל מה שאני רציתי היה להיות חלק ממשהו גדול יותר. האנרגיה הסעירה אותי.

ברקתי את הטלפון שלי כדי לוודא שלא החמצתי שיחה מאימי.

עדיין דאגתי לה. ודאגתי גם לעצמי, אף שלא הנחתי לזה להניא אותי מלעזוב את ת'אנדרר ביי הבוקר.

אחרי שמר פרגוסון עזב את הבית שלי אמש, משלא מצא דבר בבית או בסביבותיו, זחלתי למיטה לצד אימי והבטתי בפתק שהושאר בתיבה עם הפגיון.

היזהרי מזעמו של גבר סבלני.

בדקתי בגוגל וגיליתי שזה ציטוט מג'ון דריידן,² וידעתי מה פירושו. הסבלנים מתכננים. וכדאי להיזהר מגבר שיש לו תוכנית.

אבל תוכנית למה? ומי היו עוטי המסכות בביתי אמש? האם ייתכן שאלו היו הפרשים? האם הם היו שולחים לי את הפגיון?

התעוררתי הבוקר, התעלמתי מההודעה הקצרה מטרור, שכעס עליי על שעזבתי את המסיבה מוקדם, וחקרתי את אימי ואירינה, סוכנת הבית שלנו, אך שתיהן לא ידענו דבר על המתנה המסתורית או על מי שהשאיר אותה.

הפתק לא היה חתום, ואף אחד לא ידע כיצד התיבה הגיעה לשם. הבחנתי בדאגה הרגעית שחלפה על פניה של אימי, כך שהסתרתי את הפתק וניסיתי להחליק את כל עניין הפגיון ולהציג את זה כמשהו שטרור ודאי השאיר לי כהפתעה. לא רציתי שהיא תחשוש לשלומי. אבל אני פחדתי.

מישהו היה אצלי בבית, ממש מתחת לאפה של אימי.

מתוך הלחץ לצאת לדרך הבוקר, הכנסתי את התיבה הדקה, עם הפגיון, לתוך המכוננית ונסעתי בלי לדעת מדוע לקחתי אותה איתי. הייתי צריכה פשוט להשאיר אותה בבית.

צלצול פעמון חרישי נשמע, ונכנסתי למעלית בעקבות מר פיטרסון. ראיתי שהוא לחץ על מספר עשרים ואחת וצמצמתי את עיניי, מבחינה בכך שלא היו קומות מעבר לקומה הזו.

"חשבתי שיש עשרים ושתיים קומות," תחקרתי אותו, עומדת לצידו.

2 מתוך שירו הסטירי הנודע "אבשלום ואחיתופל".

"יש" הוא הנהן באופן מרגיע. "אבל בקומה העשרים ושתיים יש רק דירת מגורים אחת, ויש לו מעלית פרטית משלו בצד השני של הלוכי."

הסבתי שוב את ראשי לפנים. "ברור."
 "בקומה שלך יש רק שתי דירות," הוא הסביר, "מאחר שהדירות גדולות בהרבה. והדירה השנייה בקומה שלך ריקה כרגע, תוכלי ליהנות מהרבה פרטיות."

הדירות גדולות בהרבה בקומה שלי? לא זכרתי שמישהו הזכיר דבר כזה כששלחתי אימייל להנהלה וביקשתי להסדיר את חוזה השכירות. "הגענו," הוא אמר בנימה עליזה, צועד קדימה בחיוך כשהדלתות נפתחו. הוא החווה בזרועו, מזמין אותי להקדים אותו.

יצאתי מהמעלית, הבטתי שמאלה ואז ימינה וראיתי מסדרון צר ומואר היטב עם רצפת שיש שחורה וקירות בצבע השקיעה. הוא פנה שמאלה, מוביל אותי לדלת של דירה, אבל כששלחתי מבט מהיר מעבר לכתפי, ראיתי עוד דלת ענקית ושחורה שעליה הספרות הזהובות: 2104.

זו ודאי הדירה הריקה.
 הגענו לדלת הדירה השנייה – שלי, מן הסתם – והמנהל החליק מייד את המפתח בחור המנעול, פתח את הדלת ונכנס פנימה. צפיתי בו כשצעד לתוך הדירה בזמן שאני נותרתי עומדת בפתח, קפואה.

"רק שנייה..." בסדר.
 זה לא היה הגיוני. הדירה הזו הייתה עצומה.

נכנסתי פנימה באיטיות, זרועותי תלויות ברפיון לצדי גופי כשבחנתי את התקרה הגבוהה, את הסלון המרווח ואת קיר החלונות שנפתח למרפסת חצר יפיייה, שהיו בה מזרקה ודשא רענן. גם כאן הייתה אותה רצפת שיש שחורה כמו במסדרון, אבל קירות הדירה היו בצבע קרם.

"כמו שאת יכולה לראות," פתח מר פיטרסון כשניגש אל קיר החלונות ופתח את הדלת. "יש לך מטבח שף מאובזר במכשירים

הטובים ביותר, ואני בטוח שתאהבי את האופן שבו החלל הפתוח משמר את הנוף של העיר."

התבוננתי במטבח, באי השחם הנוצץ באור השמש שזרם פנימה מבעד לחלונות. מכשירי הכרום היו מרשימים כמו אלו שהיו בביתי, ונברשת המטבח העשויה ברזל – פשוטה, מתוחכמת ויפה – תאמה את זו שהייתה תלויה מעליי בסלון.

הוא המשיך לדבר על שלושת חדרי השינה, על החימום התת-רצפתי, ועל ראש המקלחת שירד כגשם, ואני התחלתי להניד בראשי, מוצפת. "רק רגע אחד –"

אבל הוא קטע אותי. "יש חדר כושר בקומה השנייה, ויש גם בריכה מקורה. שניהם פתוחים עשרים וארבע שעות, שבעה ימים בשבוע, ומאחר שאת באחד הפנטהאוזים, תוכלי ליהנות גם מחצר פרטית."

גבותיי התכווצו בשאלה. אני בפנטהאוז? סליחה?

"רק שנייה, צחקתי, טיפונת מבוהלת.

אבל הוא פשוט המשיך. "יש לדירה שתי דלתות," הוא אמר לי, נימת קולו מרצינה. "השנייה מובילה לגרם מדרגות במקרה של שריפה, אבל תדאגי שהיא תהיה נעולה כל הזמן." הוא הצביע על קצה המסדרון, ואני מתחתי את צווארי וראיתי דלת מתכת בסוף מסדרון אפל. "האבטחה מוקפדת כאן מאוד, אבל רציתי שתהיי מודעת לכניסה הנוספת."

הרמתי את ידי למצחי וניגבתי את דוק הזיעה הקל. מה קורה פה בדיוק? הדירה כבר מרוהטת לגמרי, עם ספות, שולחנות וציוד אלקטרוני יקר. ראיתי שהוא מרים טאבלט ומתחיל להכהות את הזגוגית על קיר החלונות הפונה אל העיר למען שמירה על הפרטיות. "ועכשיו תרשי לי להראות לך –"

"רק שנייה," התפרצתי. "סליחה. נדמה לי שחלה טעות. אני אריקה פיין. שכרתי את אחת מדירות החדר, עם חדר אמבטיה אחד, לא פנטהאוז. אין לי מושג של מי הדירה הזו, אבל אני משלמת שכר דירה הרבה הרבה יותר נמוך."

הוא נראה מבולבל, ואז הרים את התיקיה שלו, ללא ספק בודק את המידע שבידו.

לא שלא אהבתי את הפנטהאוז, אבל לא התכוונתי להוציא אלפי דולרים בחודש על משהו שלא הייתי צריכה.

הוא פלט צחוק מתנשף, בוחן את הניירת. "כן, ברור. שכחתי." הוא הרים אליי את מבטו. "הדירה ההיא הושכרה כבר."

כתפתי נשמטו באכזבה. "מה?"

"חל בלבול, ואנחנו נורא מצטערים. הבעלים הורה לי לכבד את החוזה שעליו חתמת בתור התנצלות. היו שני פנטהאוזים, שניהם ריקים, אז חשבנו שאין סיבה שלא תגורי באחד מהם. החוזה שלך תקף לשנה, ושכר הדירה שלך יישאר זהה לכל פרק הזמן הזה." הוא הגיש לי את המפתחות. "אף אחד לא התקשר אלייך?"

בהיתי בו, הושטתי את ידי ולקחתי את המפתחות.

"לא," עניתי. "ואני עדיין קצת מבולבלת. למה שתיתנו לי דירה

גדולה פי שניים תמורת אותו מחיר?"

הוא חיך ויישר את כתפיו. כך אימי הגיבה כשגרתי בבית כשנמאס לה לענות על השאלות שלי.

"כפי שאמרתי," הוא אמר בניסיון לפייס אותי, "אנחנו מצטערים מאוד על הבלבול. קבלי בבקשה את התנצלותנו מעומק הלב, ואני מקווה שהפנטהאוז הזה יענה על הציפיות שלך כשתמשיכי בלימודייך השנה." הוא קד מעט. "אני מבקש שתודיעי לי אם יחסר לך משהו, מיס פיין. אני עומד לשירותך."

ואז הוא חלף על פניי, יצא מהדירה וסגר מאחוריו את הדלת.

עמדתי שם, מרגישה כיצד בטני מתהפכת כאילו מישוהו הוציא ממני את האוויר. לא יכולתי להאמין לזה. מה זה היה צריך להיות?

הסתובבתי סביב עצמי, והסתכלתי בחדר, מפנימה את המציאות, ויותר מכול – את הדממה. הייתי לגמרי לבדי כאן למעלה.

ואף שהדירה הייתה יפיפייה, הייתי שמחה לישון הלילה על מזון מתנפח ולצאת לקנות לעצמי רהיטים מחר. הייתי כל כך נרגשת לקראת הדירה הקטנה והחמודה והשכנים החדשים.

אבל הלימודים יתחילו בעוד יומיים. כך שלא היה לי זמן למצוא דירה אחרת. "לעזאזל, רטנתי בשקט.

נדדתי לאט לאורך המסדרון ונכנסתי ויצאתי מכל החדרים. מצאתי חדר אמבטיה עם שתי מראות ושני כיורים ומקלחת מחופה באבן שחם. פתחתי את הארונות לצד הכיור וראיתי מגבות ומטליות רחצה מסודרות היטב לצד ספוג רחצה.

ואז, כשנכנסתי בחזרה לחדר השינה הראשי, ראיתי שיש בו מיטה ענקית ורהיטים שתאמו את כלי המיטה והווילונות. השעון המזוין שעל שידת הלילה היה גם הוא מכוון.

לא ייאמן. הכול נעשה בשבילי. בדיוק כמו בבית.

העיצוב היה אולי קצת שונה, והנוף ללא ספק היה אחר, אבל חיי נותרו כשהיו. הכול כבר טופל. הייתי מוכנה אפילו להתערב שאם אפתח את המקרר, אגלה שגם הוא מצויד היטב.

כל הכבוד לאימהות ת'אנדר ביי, שמוודאות שאחת הנסיכות שלהן מסודרת היטב. לא ייתכן שזו ועדת קבלה סתמית שמשאירה לי סלסילת פירות.

נדתי בראשי והרגשתי כאילו הקירות סוגרים עליי.

הנשים של ת'אנדר ביי עבדו קשה. הן היו רבות עוצמה והשפעה והן היו יסודיות. כילדיהן, חסינו בנוחות בצל המטרייה הזו. ואני יותר מכולם, מפני שאבי מת ואימי הייתה... חלשה.

כילדה, הערכתי את הביטחון שההגנה הזו סיפקה לי, אבל עכשיו רציתי לעשות דברים בכוחות עצמי. מרחב, מרחק, ואולי אפילו קצת צרות. זה מה שרציתי.

פלטתי אנחה והכנסתי את המפתחות לכיס מכנסי הג'ינס הלבנים הקצרים שלי. אחזתי בשולי הסוודר השחור, הורדתי אותו מעל לראשי ונשארתי בטישירט אפורה קצרת שרוולים.

חזרתי על עקבותיי בדירה, חציתי את הסלון ויצאתי אל החצר, בהונותיי הנתונות בכפכפי השחורים נוגעות בדשא. הבטתי סביב בשטח הנרחב והבחנתי שצורתו מלבנית עם צד אחד פתוח, שנועד להציג את נוף העיר.

לשמאלי ראיתי עוד חלונות, שוודאי שייכים לדירה הריקה הנוספת שבקומה. ואז, כשפניתי ימינה, מבטי נע מעלה, מעלה, מעלה, והטיתי את צווארי לראות את הקומה מעליי, שדירתה התפתלה סביב צד הבניין, כך שהחלונות נראו בחלקם מכאן. נראה שגם לה יש יותר ממרפסת אחת ונוף מושלם אל החצר. תהיתי אם זו משפחה שגרה שם, ולכן נדרש לה שטח גדול כל כך, ואז נזכרתי בדבריו של מר פיטרסון שאמר "הוא". הנחתי למבטי להשתהות על החלונות שלו, מגלה שאינני לבדי כאן, אחרי הכול.

התעוררתי במצמוץ עיניים. השמיכה נחה עליי בכבדות כששכבתי על בטני וחיבקתי את הכרית שלי. הקשבתי לרחשים ושמעתי קול טיפוץ רגליים ממקום רחוק כלשהו. **טאפ, טאפ, טאפ... טאפ, טאפ.** נשענתי על זרועותיי וניסיתי למקד את עיניי. **האם אלו דפיקות? אבל מי דופק? לא הכרתי כאן איש – לפחות, עדיין לא.** הגעתי רק היום, ולא היו לי שכנים... וגם – הצצתי בשעון המעורר שעל שידת הלילה שלי – השעה הייתה אחת אחר חצות. התהפכתי, התיישבתי ושפשפתי את עיניי כדי לסלק את קורי השינה, מרגישה לאט כיצד הערפל מתפוגג. הייתי בטוחה ששמעתי דפיקה. כמו טפיחה בלתי פוסקת. התבוננתי סביבי, אל קרני הירח הנכנסות מבעד לחלון ונופלות על הסדינים הלבנים, השתתקתי והקשבתי לקולות בדירה השקטה והחשוכה. אבל אז נשמע בום חזק ואני קפצתי, מתנשפת. השלכתי מעליי את הסדינים והרמתי את הטלפון משידת הלילה. זו לא הייתה דפיקה בדלת.

אחזתי בטלפון בידי ופסעתי לאט-לאט על בהונותיי אל דלת חדר השינה שלי, מחכה לשמוע עוד קול, ובאותו זמן תוהה ביני לביני אם נעלתי את כל הדלתות. דלת הכניסה, מחיצת הזכוכית אל החצר ו... נעלתי את הדלת האחורית? כן. כן, מובן שכן.

אבל אז המהלומה נשמעה שוב, ואני עצרתי. מה זה צריך להיות? היא הייתה עמומה וכבדה, כאילו משהו מסורבל נופל, ולא היה לי מושג אם זה מעליי, מתחתי או לצידי.

צעדתי בזהירות לאורך המסדרון, אל הסלון, וחלפתי על פני ציוד צביעה ופחי צבע שקניתי מוקדם יותר. אולי לא קיבלתי את הדירה הזעירה שרצייתי ונכון שלא יכולתי לקנות את הסירים והמחבתות שלי, אבל אני אוכל להפוך את הדירה הזו לביתי באמצעות קצת צבע. רצתי חרש למטבח, הרמתי סכין מתוך אוסף הסכינים והחזקתי בניצב שלה כשהלהב מאחוריי, בעודי מתקרבת אל דלת הכניסה. עדיין לא ידעתי מאיפה הקולות מגיעים, אבל ההיגיון אמר לי לברוק את הכניסות.

הצצתי דרך העינית, כשהשיער בזרועותיי סומר. נכון שרצייתי להיות עצמאית, אבל עכשיו הייתי די מפוחדת. התרוממתי על קצות האצבעות והצצתי דרך הפתח הקטן, מבחינה במעלית במרחק כמה מטרים במורד המסדרון ובהבהוב הקל של הנורות.

אבל לא היה שום דבר ואף אחד בסביבה.

הטיתי את ראשי לאחור כשקולות הרעם נשמעו שוב. נעמדתי על עקביי וצעדתי שוב ברחבי הדירה, והקשבתי לקולות הדפיקה שהפכו עתה למתקפה בלתי פוסקת. צעדתי בעקבות הרעש והתקרבותי אליו בהיסח הדעת, ולבסוף הצמדתי את אוזני לקיר המוביל אל המסדרון שלי, ליכי דוהר כשהרטט עובר בעורי. הצמדתי את לחיי למשטח, בלעתי את הגוש הגדול שעמד בגרוני כשהדפיקות נעשו מהירות יותר ויותר.

היה שם מישהו. בדירה הריקה.

הרמתי את הטלפון והתקשרתי למשרד למטה, אבל לא היה מענה.

ידעתי שיש שומר לילה ששמו סיימון-משהו, אבל לא חשבתי שיש הרבה אנשים שעובדים שם בלילה. נראה שהוא לא נמצא ליד הדלפק שלו כרגע.

המשכתי להאזין, תוהה אם עליי להתעלם מזה ופשוט לחכות עד הבוקר כדי לשאול את המנהל, אבל ככל שהתרחקתי במורד המסדרון, כך הרעש התגבר עד שעמדתי ליד הכניסה האחורית. פתחתי את הדלת והצצתי אל המסדרון, מחזיקה בדלת היציאה המתכתית כדי לבחון את הנעשה בחוץ. הצצתי ימינה וראיתי דלת זהה לשלי. ואז שמעתי צווחה רמה של אישה והתחלתי לנשום במאמץ.

ואז נשמעה צווחה נוספת. ועוד אחת, ועוד אחת, ו...
**היא עושה סקס? פי נפער כשניסיתי לא לצחוק.
 אלוהים.**

אבל חשבתי שהדירה הזו צריכה להיות ריקה. יצאתי, הסכין בידי – ליתר ביטחון – וצעדתי חרש אל הדלת השנייה, מביטה מעלה ורואה מצלמות אבטחה קטנות לאורך הקיר, שוודאי הותקנו כשהדירות נבנו.

הצמדתי את אוזני לדלת, הקשבתי, ועדיין שמעתי את הדפיקות, כאילו משהו מכה בקיר, ואז את הקריאות המתנשפות של הבחורה חוזרות שוב ושוב.

נשכתי את שפתיי וכבשתי את חיוכי בידי הפנויה.
 אבל אז האישה קראה, "לא! היי, לא, אלוהים! בבקשה!"
 ואני הרצנתי כששמעתי את הפחד בקולה. הצווחות הקצרות והצורמניות היו שונות עכשיו. מבוהלות ומפחדות, והזעקות שלה נשמעו כאילו היא באמצעו של מאבק. פי יבש לפתע כשעמדתי שם והאזנתי.

"היי!" היא קראה שוב. "לא! תפסיק, בבקשה!"
 התרחקתי מהדלת, ועכשיו כבר לא חשבתי שזה מצחיק.
 אבל אז משהו הלם בדלת מצידה השני, השמיע מהלומה עזה, ואני זזתי לאחור. "אוף, שיט," אמרתי בשקט.

הרמתי את ראשי לעבר המצלמות, עכשיו תוהה אם הן משדרות אל דלפק האבטחה למטה או אל מי שנמצא בתוך הדירה. האם הם יודעים שאני כאן?

הסתובבתי ומיהרתי אל הדלת שלי, אחזתי בידית וניסיתי להוריד אותה.

אבל הדלת הייתה נעולה. "פאק!" אמרתי בלי קול. נראה שהדבר המזוין הזה ננעל אוטומטית.

עוד מהלומה פגעה בדלת, מרחק מטרים ספורים ממני – קרוב כל כך – ואני זרקתי מבט לעברה, נשימתי מהירה וכואבת.

אחזתי שוב בידית הדלת, משכתי וסובכתי אותה, אבל היא לא זזה.

עוד מהלומה פגעה בדלת, ואני הזדקפתי ושמטתי את הסכין.
"שיט."

התכופפתי להרים אותה, אבל בדיוק אז שמעתי את הדלת השנייה נפתחת, כך שזינקתי לעבר גרם המדרגות והסתתרתי מאחורי הקיר ושכחתי לגמרי מהסכין.

פאק!

לא משנה. ברור שאני לא רוצה לפגוש את מי שיוצא מהדירה הריקה. דהרתי במורד המדרגות, קומה אחרי קומה, זעקה תקועה בגרוני בעוד הפחד לופת את חזי.

המהלומות הדהדו מעליי, ואני העזתי להביט לאחור במהירות, רואה יד מחליקה במורד המעקה כשמי שזה לא יהיה דילג על פני הקומות.

אלוהים. רצתי למטה, קומה אחרי קומה, טיפת זיעה מחליקה במורד עורפי. החבטות התקרבו עוד ועוד, ורגליי כמעט קרסו תחתיי כשהשרירים התשושים שלי עבדו מהר ככל האפשר. התנשפתי כשראיתי את הדלת שעליה נכתב לובי. פתחתי אותה והתפרצתי פנימה, מתכוננת לאחור שוב לראות אם הוא – או היא – מאחוריי.

אבל אז הוטחתי בקיר, ופלטתי זעקה קטנה כשידיים לפתו את החלק העליון של זרועותיי.

הרמתי את עיניי ופלטתי אוויר, רואה את מייקל קריסט מתנשא מעליי, עיניו מכווצות.

"מייקל?" התנשפתי, קפואה בתמיהה.

"מה את חושבת שאת עושה?" הוא הרים גבה והעמיד אותי רחוק

ממנו, עוזב את זרועי. "כבר אחרי אחת בלילה."

פתחתי את פי, אבל שום דבר לא יצא. למה הוא כאן?

הוא עמד לפני מעלית, שונה מזו שבה עליתי הבוקר, לובש חליפה שחורה, ונראה כאילו זה עתה חזר ממועדון או משהו. ברונטית צעירה עמדה לצידו, יפיפייה בשמלת מיני כחולה כהה צמודה.

לפתע הרגשתי חשופה, במכנסי פיג'מה קצרים עשויים משי וגופייה שחורה, שיערי פרוע וללא ספק מלא בקשרים.

"אני..." הבטתי שוב מעבר לכתפי, מבחינה שמי שעקב אחריי במורד המדרגות עוד לא יצא מבעד לדלת.

סובבתי שוב את ראשי ונשאתי את עיניי אל מייקל. "שמעתי משהו בקומה שלי," אמרתי לו.

ואז הנרתי בראשי, עדיין מבולבלת. "מה אתה עושה כאן?"

"אני גר כאן," הוא ירה בתגובה, ומייד זיהיתי את קוצר הרוח התמידי שהיה בקולו כשדיבר אליי.

"גר כאן?" שאלתי. "חשבת שאתה גר בכניין של המשפחה שלך."

הוא הכניס את ידו לכיסו והטה את ראשו, מיישיר את מבטו אליי כאילו הייתי מטומטמת.

עצמתי את עיניי ופלטתי אנחה. "ברור," התנשמתי כשקלטתי. "ברור. אתה גר בקומה העשרים ושתיים."

עכשיו התחלתי לחבר את החלקים: המעלית הנפרדת שלידה עמדו הוא והבחורה, הגבר הבודד שגר מעליי, הלינק שגברת קריסט שלחה לי על אודות דלקור כהצעה, בלי לספר לי שהבניין בעלות המשפחה שלהם...

והדירה היוקרתית שניתנה לי, מרוהטת ומוכנה למגורים, ממתנה רק לי.

גברת קריסט – ללא ספק גם בעלה היה שותף לקנוניה – וידאה שאמצא את עצמי כאן. היא מוודאת שאהיה תמיד בהשגחתם.
"ומי זו?"

הפניתי את מבטי, רואה את הבחורה הצעירה עם השיער בצבע השוקולד והעיניים הנוקבות, זוהרת כמו כוכבת קולנוע בערב הקרנת בכורה.

מבטו של מייקל הופנה קדימה ושפתיו התעקלו קלות. "החברה של אחי הקטן."
"הבנתי..." היא הגיבה.
הסטתי את מבטי, כועסת.

החברה של אחיו הקטן. הוא יכול היה להזכיר אותי בשמי. וכבר לא הייתי החברה של טרוור. לא ידעתי אם הוא יודע את זה, אבל זה כבר היה עניין של חודשים. זה ללא ספק עלה בשיחות בביתו.

"מה שמעת?" הוא שאל, ואני הרמתי אליו את עיניי כדי לגלות שהוא מתבונן בי.

היססתי, לא בטוחה אם עליי לספר לו על הקולות או על זעקותיה של האישה. לא הרגשתי בטוחה למעלה עכשיו, ורציתי את המנהל, אבל מייקל בקושי התייחס אליי. הוא ודאי לא ישמע דבר מכל מה שאגיד.

"כלום," אמרתי לבסוף, פולטת אנחה. "תשכח מזה."
הוא בחן אותי לרגע ואז הושיט את ידו והעביר כרטיס לבן לפניי חיישן על הקיר, ודלתות המעלית הפרטית שלו נפתחו מייד. הוא פנה אל הבחורה. "אל תרגישי יותר מדי בנוח. אני כבר מגיע."
היא הנהנה וחיוך קל הופיע על שפתיה כשנכנסה למעלית ולחצה על הכפתור. הדלתות נסגרו במהירות לפניה.

מייקל התעלם ממני כשניגש אל הדלפק הקדמי, מדבר אל השומר. האיש הנהן והושיט לו מה שנראה כמו מפתחות, ואז מייקל מיהר בחזרה אליי, גובהו וגופו האתלטי גורמים לפי להתייבש שוב.
אלוהים, הוא היה יפיפה.

אחרי כל השנים האלו, אחרי שעקבתי אחריו בעיניי כל חיי, גופי עדיין התלהט בכל פעם שהוא היה קרוב.

שילבתי את זרועותיי על חזי, מנסה לעמעם את פעימות ליבי הנרגש. לא הייתי צריכה לרצות להיות קרובה אליו. לא אחרי האופן שבו הדף אותי ממנו כמעט כל חיי ואיך שהתייחס אליי לפני כל כך הרבה שנים.

הרמתי את ידי לצווארי, ובהיסח הדעת החלקתי באצבעי על הצלקת המשוננת.

"סיימון יבדוק את כל גרמי המדרגות ואת הקומה שלך," הוא אמר לי. "בואי. אני אקח אותך למעלה."

"אמרתי לך לשכוח מזה," התעקשתי ולא זזתי ממקומי. "אני לא צריכה לעזרה."

אבל הוא צעד לעבר המעלית האחרת בכל מקרה, ואני ראיתי את השומר פותח את דלת חדר המדרגות ונעלם.

הלכתי בעקבות מייקל בחוסר רצון, נכנסתי למעלית ברגליים יחפות וראיתי אותו לוחץ על כפתור עשירים ואחת.

"אתה יודע באיזו קומה אני גרה?" שאלתי.

אבל הוא לא ענה.

המעלית התחילה לעלות ואני עמדתי לידו, מנסה לא לזוז. לא רציתי לנשום עמוק מדי או לזוז יותר מדי. תמיד הייתי מודעת מדי למייקל, וחששתי שהוא היה מסוגל להרגיש בזה. אולי אם אחשוב שהוא רואה בי סתם מישהי, אני לא אהיה עסוקה כל כך במה הוא חושב.

אבל כששמטתי את זרועותיי והבטתי ישר קדימה, זרם האוויר הקל שהגיע מפתח האורור הזיז את שיערי על העור בחוזה שלי ועל השדיים שלי. לייקתי את שפתיי, מרגישה את המשיכה ממש שם, מרחק כמה סנטימטרים ממני. חזי עלה וירד, להט געש במורד צווארי ואני הרגשתי שפטמותיי מזדקרות כשהאש שהתלקחה בי זחלה על פני בטני והתכנסה בין ירכי.

מכנסי הפיג'מה הקצרים נעשו הדוקים לפתע פתאום, ובטני הייתה חלולה, כואבת כאילו לא אכלתי מזה ימים.

אלוהים.

הרמתי את ידי והסטתי את שיערי מאחורי אוזני והרגשתי כאילו הוא מביט בי.

אבל לא העזתי להסתכל. אחרי שראיתי את דוגמנית השער שהוא הביא הביתה ללילה, כל מה שיכולתי לעשות היה לזקוף את גבי, ליישר את כתפיי ולהתמודד.

כמו שעשיתי במשך שנים.

המעלית עצרה, הדלתות נפתחו ומייקל יצא ראשון, לבטח לא ג'נטלמן כמו מר פיטרסון. הוא פסע ישירות לדירה שלי, ואני אחריו, מדברת לגבו.

"כשמר פיטרסון הראה לי את הדירה היום, הוא אמר לי שהדירה ההיא ריקה." הצצתי לאחור בדלת הדירה שהייתה לכאורה ריקה. "אבל שמעתי קולות לפני זמן ממש קצר."

הוא הסתובב, בוחן את הדלת מאחוריי. "איזה קולות?" קריאות, צעקות, יבבות, מיטה מתנגשת בקירות, אנשים עושים את זה...

משכתי בכתפיי, מחליטה לומר במעורפל. "קולות, זה הכול." הוא פלט נשיפה מבעד לאפו, נשמע עצבני. הוא עקף אותי, הלך לדירה האחרת, טלטל את הידית ודפק כמה פעמים על הדלת, אך דבר לא קרה.

הדלת נפתחה ועיניי נפערו בהפתעה, אבל אז הופיע השומר מלמטה.

"אין כאן כלום, אדוני. בדקתי את גרם המדרגות, ואין שום סימן לבעיות."

"תודה," אמר מייקל. "תוודא שהדירה נעולה, ורד למטה."
"כן, אדוני."

ראיתי את השומר נועל את דלת הדירה ומחכה מול המעלית כשמייקל פסע בחזרה אליי, מפתחות בידו ועיניו החומות ירקרקות מעידות על קוצר רוח רב עוד יותר. הוא חלף על פניי ופתח את דלת הכניסה לדירתי.

"איך ידעת שנעלתי את עצמי בחוץ?" נכנסתי אחריו לדירה. "לא ידעתי." הוא החליק את המפתחות בחזרה לכיס מכנסיו. "אבל שיערתי שזה הגיוני. לא היו עלייך מפתחות, והכניסות האחוריות שמובילות לגרם המדרגות ננעלות באופן אוטומטי. תזכרי את זה." גלגלתי את עיניי, צופה בו עושה סיבוב בדירה שלי. לפני שלוש שנים – לעזאזל, לפני חמישה ימים – הייתי שמחה לראות אותו במרחב שלי. מדבר איתי, שומר עליי... אבל זה לא מה שהוא עשה עכשיו. הייתי אוויר בשבילו, שקופה. והרבה פחות חשובה.

לילה אחד. עדיין זכרתי את הלילה הזה היטב, חיוני ופרוע, וייחלתי שגם הוא יזכור אותו. אבל הכול השתבש, זה מה שקרה, והוא המשיך להתייחס אליי ככה.

שילבתי את זרועותיי על חזי והקשחתי את עצמי, מרחיקה את מבטי ממנו, רק מחכה שיעזוב.

הוא בדק את החדרים, את הכניסה האחורית וחזר, מנסה להרוף את דלתות הזכוכית רק כדי לוודא שהן נעולות.

"לפעמים העובדים נכנסים לדירות הריקות בשעות המנוחה שלהם," הוא הסביר בנימת קול שטוחה. "איך שלא יהיה, עכשיו שקט."

הנהנתי, כופה על עצמי להיראות מתריסה. "כמו שאמרתי, אני לא זקוקה לעזרה."

שמעתי אותו מתנשם בצחוק שקט והרמתי את מבטי, רואה בעיניו חיוך מתנשא.

"את לא, ברור שלא," הוא ענה, לעג בקולו. "הכול אצלך תחת שליטה? את בשליטה?"

הרמתי מעט את סנטרי ולא עניתי לו.

הוא חזר, בוחן אותי בשעשוע יהיר. "זו דירה נחמדה," הוא העיר, בוחן את סביבתו. "אני בטוח שעבדת קשה כדי להרוויח את הכסף בעבודה. וגם כדי להחזיק את כרטיסי האשראי שיושבים בארנק שלך, ואת המכונית החדשה והנחמדה שיש לך."

חרקתי שיניים וזרם של רגשות שלא ידעתי מה לעשות בהם הלם בי. שנאתי את הדברים שהוא אמר. זה לא היה פשוט כל כך, וזה לא היה הוגן.

הוא ניגש אליי וצמצם את עיניו. "ברחת מאח שלי, מהמשפחה שלי, מאימא שלך ואפילו מהחברים שלך," הוא ציין, "אבל מה יקרה אם יום אחד תגלי שכל אותם דברים בטוחים שהתייחסת אליהם כמובנים מאליהם – הבית שלך, הכסף שלך והאנשים שאוהבים אותך – לא יהיו שם יותר? אז תזדקקי לעזרה? תביני סוף־סוף כמה את שברירית בלי כל אותם דברים שעושים את החיים שלך לנוחים ושנרמה לך שאת לא זקוקה להם?"

לטשתי בו את עיניי, מקשיחה את כל שריירי, כדי שלא אסגיר את עצמי.

כן, בטח, נהניתי מהכסף. ואולי אם הייתי באמת רצינית בנוגע לחיים עצמאיים, הייתי מוותרת על כל זה. על כרטיסי האשראי, על המכונית, על תשלומי שכר הלימוד.

אז אני באמת מי שהוא צייר? פחדנית שרק מדברת אבל לא מוכנה באמת לחיות חיים של כאב או מאבק על שום דבר?

"לא, אני חושב שאת תהיי בסדר," הוא אמר בקול נמוך ומפתה כשאחז בקווצה משיערי ומעך אותה בין אצבעותיו. "לבחורות יפות יש תמיד במה לסחור, נכון?"

נשאתי אליו את עיניי, ונעלתי את מבטי בשלו כשהדפתי מעליי את ידו. מה פאקינג עובר עליו?

זווית פיו התרוממה בחיוך והוא הקיף אותי בדרכו אל הדלת. "לילה טוב, מפלצת קטנה."

הסתובבתי בתנועה חדה וראיתי אותו חומק מבעד לפתח וסוגר את הדלת מאחוריו.

מפלצת קטנה. למה הוא כינה אותי כך? לא שמעתי את הכינוי הזה בשלוש השנים האחרונות.

לא מאז אותו לילה.

פרק 4

מייקל

הווה

אל תהיה איתה לכד.

החוק היחיד שלי. הדבר היחיד ששמרתי לעצמי והבטחתי לכבד, ועכשיו הפרתי.

התנשמתי במאמץ, זרועותיי שלובות על חזי כשהבטתי לפניו במספרים העולים בקיר המעלית. אף אחד אחר לא הכיר אותה. לא כמוני. אני הכרתי אותה טוב יותר. ידעתי כמה היא טובה. אריקה פיין שיחקה היטב את התפקידים שלה. את תפקיד הבת הצייתנית, המקריבה את עצמה למען אימה, החברה הנעימה והחביבה של אחי, התלמידה המבריקה בקהילת חוף הים שלנו כשגדלנו. כולם אהבו אותה.

היא חשבה שאני לא שם עליה, שהיא חסרת משמעות בעיניי ושאני לא רואה אותה. היא רצתה פאקינג כל כך שאפקח את עיניי ואראה אותה שוב, אבל היא לא ידעה שזה כבר קרה. הכרתי את המנוולת התחמנית שהייתה שהתחבאה מתחת למעטפת הקטנה והמושלמת הזאת שלה, ולא יכולתי לשכוח.

למה פאקינג לקחתי אותה לדירה שלה? למה הייתי צריך לוודא שהיא מוגנת? הקרבה אליה גרמה לי להסס. היא גרמה לי לשכוח. היא התפרצה מבעד לדלתות גרם המדרגות, מפוחדת וסמוקה, נראית קטנה ושברירית והאינסטינקט נכנס מייד לפעולה. היא ללא ספק שיחקה את התפקיד שלה בצורה מושלמת. אל תהיה איתה לכד. אל תהיה איתה לכד בחיים.

דלתות המעלית נפתחו ואני יצאתי ישר למבואה שלי, הקפתי את הפינה, נכנסתי לסלון החשוך שלי, ואז האטתי, מבחין בבחורה ששלחתי למעלה וכמעט שכחתי ממנה. היא ישבה באמצע החלל, רוכבת על כיסא עץ.

עירומה לחלוטין.

כבשתי חיוך, מופתע מהיוזמה שלה. רוב הנשים חיכו להוראות בימוי.

צמצמתי את עיניי והתקרבתי לכיסא כששפתייה התעקלו בחיוך קטן. זרועותיה נחו על גב הכיסא, בזמן שרגליה היו פשוקות וכפות רגליה הנתונות בנעלי עקב גבוהות היו נטועות ברצפה משני צידי הכיסא.

עצרתי לרגליה והנחתי לעיניי לחלוף על פני גופה החשוף: גמיש, פתוח ומוכן לקראתי. שדיה היו מושלמים ומעוגלים, ואני השפלתי את מבטי אל בטנה והנחתי לעיניי לרדת עוד אל הכוס החשוף שלה, תוהה אם היא כבר רטובה.

הרמתי את ידי, והעברתי את גב כף ידי על לחיה, היא רכנה לעברה ובחנה אותי בשעשוע בזמן ששיערה הארוך והרך הסתיר את שדיה. ואז היא זזה קדימה, לוכדת את אגודלי בין שיניה ונושכת אותו בעדינות. התבוננתי בה, מחכה לראות מה יהיה הצעד הבא שלה. האם היא תמצוץ אותו? תלקק אותו? אולי תנשוך אותו חזק יותר? אהבתי נשים שיזמו. אהבתי נשים שהראו את האש הבוערת בתוכן ולא ישבו באפס מעשה.

אבל אז היא שחררה את האגודל שלי והביטה בי בביישנות, משאירה את הכדור במגרש שלי. כנראה זה היה התפקיד שלי לצוד אותה, ושלה להיות חתיכת הבשר שרצתה בזה. אלוהים, הייתי משועמם כל כך.

הרמתי את סנטרה ופקדתי בקול עדין, "אל תזוזי."

הייתי צריך קצת זמן כדי להיכנס לאווירה ולרצות משהו שבו כבר לא רציתי.

חלפתי על פניה, עליתי במדרגות, פושט את הז'קט בדרך. נכנסתי

לחדר השינה, חלל גדול עם מיטה ענקית והמון מרחב להתרגעות. נכנסתי למקלחת, שעמדה בין חדר השינה לחדר האמבטיה. היא הייתה גלויה לגמרי מחדר השינה. לפעמים זה התאים לי כשאירחתי בחורה או שתיים ורציתי לצפות בהן מתקלחות יחד. התפשטתי, השארתי את הבגדים על הרצפה ונכנסתי למקלחת, לא ממחר לחזור למטה.

ראש המקלחת ריסס מים מלמעלה ומייד הרטיב את שיערי והלם בחום על כתפיי וגבי. הייתי רוצה להגיד שהמתח בראשי ובגופי נגרם באשמת השעות שצברתי בחדר הכושר, עם המאמן האישי שווידא שאהיה מוכן לעונה, או בגלל האימונים הבלתי פוסקים שבהם השתתפנו מאז תגבור לוח הזמנים שלנו, אבל ידעתי שזה לא המצב. הייתי בן עשרים ושלוש, בכושר הטוב ביותר בחיי, ועמדתי בדרישות שאיתן חייתי כמעט כל חיי.

זה לא היה הכדורסל. זו הייתה היא.

אחרי שלוש שנים ארוכות, היא כאן, ולא יכולתי לחשוב כמעט על שום דבר אחר.

זה לא יהיה פאקינג אירוני, תהיתי, אם היא תתעב אותי אחרי כל השנים שבהן צפתה בי, שבהן ודאי רצתה שאגע בה, אחרי שאשים עליה את הידיים שלי ואצמיד את גופי אליה? היא עדיין תחשוק בי אחרי שהכול יסתיים?

ברור, את תהיי במיטה שלי, בייבי, אבל לא לפני שתרצי להרגיש שאת שונאת אותי.

פלטתי אנחה, כבשתי את מבטי ברצפה ועצמתי את עיניי.

אלוהים. כרכתי את ידי סביב הזין שלי, מרגיש את הפעימות כשהוא התעבה והתקשה כשחשבתי עליה.

פאק.

כל מה שהייתי צריך היה לחשוב עליה, לחשוב איך כמעט הסגרתי את עצמי במעלית כשעמדתי לידה מוקדם יותר.

היא הייתה משעשעת. באופן שבו היא ניסתה בכל כוחה לא לחשוף שהיא כמעט יוצאת מדעתה כשאני בסביבה. בצורה שבה הנשימה

הרדודה שלה גרמה לציצים שלה לעלות ולרדת, ובדרך שהפטמות ההן הציצו מבעד לגופייה הקטנה והצמודה שלה, גורמות לי לרצות לנעוץ באחת מהן את שיניי וללמד אותה איך לצעוק את השם שלי כל כך טוב עד שתגיד אותו מתוך שינה.

העור הזהוב והשזוף הזה מהקיץ שבילתה בת'אנדר ביי, נראה כמו ארוחה טובה שרצייתי לטעום, והשיער הזה, בלונדיני וחלק ומוכרש על פניה וצווארה כשנפל על גבה. הוא נראה רך כל כך, עד שכמעט לא יכולתי לעמוד בפיתוי לגעת בקווצות המבהיקות.

הצלחתי לעמוד בפיתוי והתעלמתי ממנה כל חיי, בתחילה מפני שהיא הייתה צעירה מדי בשבילי מכדי שאתייחס אליה, ואז מפני שהייתי חייב להיות סבלני.

ועכשיו התזמון היה מושלם, היא כאן וגם אני.

אלא שלא הייתי לבד.

והחלק הכי טוב? היא לא ידעה שידענו. היא לא ידעה שאנחנו מתכוונים לתפוס אותה.

סגרתי את הברז, נשמתי והוצאתי אוויר, והזין שלי כאב עד שהוא פאקינג הזדקר וזע, זקוק לפורקן. כרכתי מגבת סביב מותניי והעברתי את אצבעותיי בשיערי. יצאתי אל חדר השינה וירדתי במדרגות.

אלכס, האישה הצעירה שלקחתי למסיבת הקבוצה הערב, עדיין ישבה בצייטנות על הכיסא, התחת דמוי הלב שלה מושך קצת יותר עכשיו, כשהזין שלי היה קשה כמו אבן.

אבל עדיין לא הייתי לגמרי מוכן. מזגתי לעצמי משקה וניגשתי אל החלונות המשקיפים על העיר. האורות והאנרגיה מילאו והאירו את העיר, כמו ים של כוכבים צפים, וזה היה אחד הדברים שלמדתי כשביקרתי במקום הזה כילד. מרידיאן סיטי הייתה הרבה יותר מעוררת השראה ממרחק, זה בטוח. בסוף גיליתי שכך הם רוב הדברים.

ככל שאתה מתקרב למשהו יפה, יופיו מתעמעם. המשיכה הייתה בנסתר, לא בגלוי.

השפלתי את מבטי וראיתי את ריקה מבעד לחלונות שלה. הדירה שלה הייתה בקומה מתחת, אבל לא ממש מתחת לשלי, כך שהחלונות

שלי אפשרו לי לתצפת ישירות אל החצר, וגם לתוך הדירה שלה. צמצמתי את מבטי, רואה אותה נעה בחלל ותוהה מה בדיוק היא עושה. היא פרשה סמרטוט למרגלות הקיר, ופחיות של צבע עמדו על רצפת הסלון. היא טיפסה על שלבי הסולם ועמדה על קצות האצבעות, עולה למקום שבו הקיר פגש את התקרה, מחליקה משהו בידיה.

נראה שהיא מצמידה לקיר נייר דבק של צבעים. השעה הייתה כמעט שתיים לפנות בוקר. למה היא צובעת? הישבן הקטן והנחמד שלה בלט החוצה, ועיטור התחרה השחור שסביב החלק התחתון של הגופייה שלה התרומם וחשף את העור של בטנה.

חום התפשט בחזה שלי וירד לכיוון המפשעה, הלב שלי הלם חזק יותר. לריקה היה גוף יפיפה, אף שלא היה לה מושג איך להשתמש בו. ידיים רכות וקרירות החליקו על כתפיי כשהבחורה הגיעה מאחוריי ונעמדה עירומה לצידי. זגוגית הפרטיות לא הופעלה, אבל גם האור לא דלק, כך שריקה לא הייתה יכולה לראות שום דבר אם הייתה מרימה את מבטה.

אלכס השקיפה החוצה, היא בטח ראתה על מה אני מסתכל ואז היא הסתובבה אליי והחליקה את ידה מתחת למגבת שלי. "וואו..." היא גנחה, מרגישה כמה אני קשה. "היא מוצאת חן בעיניך."

לא זזתי, צופה בריקה בזמן שהבחורה ליטפה אותי. "לא." פעם חשבתי שזו אפשרות. למשך כמה שעות, לפני המון זמן, הסתכלנו זה בזו והיה נדמה לי שאוכל לבטוח בה. זו הייתה טעות שעלתה לחבריי בחירות שלהם. "אבל אתה רוצה אותה," היא לחצה, משפשפת אותי מהר יותר, יודעת בדיוק למה עומד לי.

נתתי לה לטפל בי, אבל לרוע המזל לא התחשק לי להושיט יד ולגעט בה. המשכתי להסתכל בקומה מתחת, רואה את ריקה יורדת מהסולם ונעמדת על ארבע, מריצה את הסרט הדביק לאורך הפנלים בעודה מקמרת את גבה כאילו בניסיון להקניט אותי.

גנחתי, מרגיש שהליטופים של הבחורה נעשים מהירים יותר.
"כן," היא הקניטה. "מתוקה ותמימה כל כך, נכון?"
בלעתי את הגוש שעמד בגרוני ובהיתי בריקה. "היא לא זה ולא זה," אמרתי בקול צרוד.
"אולי לא," לגלגלה הבחורה. "אחרי הכול הביישניות הן אלה שבדרך כלל מתנהגות כמו הילדות הכי רעות."
ואז היא רכנה לפני, קוברת את פניה בצווארי ולוחשת, "אני בטוחה שאחיך יוכל לספר לך עד כמה היא רעה."
אלוהים.

הצמדתי את ידי לחלון ונשענתי עליהן כשריקה התיישבה על ברכיה והרימה את עיניה אל הקיר שאותו נראה שהיא עומדת לצבוע.

קיוויתי שזה לא נכון. רציתי רק שני דברים... לגלות שאחי לא הכניע אותה כמו שהוא השויץ שעשה ושריקה הייתה פראית בדיוק כמו שקיוויתי שתהיה.

"כן," התנשפה הבחורה, משאירה שובל של נשיקות על לסתי. "אני בטוחה שהוא יודע בדיוק איך היא אוהבת את זה."
הזדקפתי בלי לחשוב, הפניתי את ראשי והנחתי יד מתחת לסנטרה, מחזיק בכל הכוח. "אחי הוא האדם האחרון שיודע משהו בקשר אליה," אמרתי בקול ניחר, לוטש בה את מבטי. "ועכשיו, לכי הביתה. אין לי מצב רוח."

הרפתי אותה מעליי, ונשיפה מזועזעת נפלטה ממנה כשכיווצה את גבותיה והביטה בי בתהייה.

"אבל אתה..." היא מחתה והצביעה לעבר הזין שלי שהעמיד את המגבת השחורה.

"זה לא בשבילך, ואת יודעת את זה."

נעמדתי שוב מול החלון, הידקתי את המגבת סביב המותניים שלי והתבוננתי בריקה שאספה את שיערה בקוקו ואז התכופפה כדי להרים את פחית הצבע.

אבל אז שמעתי את נקישת המעלית מאחוריי, שאותתה שהיא

יורדת כדי לאסוף את מי שהזמין אותה, ובתנועה מהירה הצצתי לאחור וראיתי שהבחורה עדיין עומדת שם עירומה. "אני מציע שתזרזי," הזהרתי. "יש לי אורחים, והם ישמחו מאוד למצוא אותך ככה." השפלתי את מבטי והצבעתי על גופה העירום. עיניה הביטו מצד לצד, מהססת ולא מרוצה. לא ידעתי אם היא באמת מאוכזבת או סתם נעלבת.

זה ממש לא עניין אותי. אחרי הכול, כבר שילמתי לה. היא הסתובבה לכסוף, ומיהרה להיכן שהיא הורידה את בגדיה, ואני שמעתי רשרוש שהעיד על כך שהיא התלבשה. כשהחזרתי את מבטי לחלון, ראיתי שריקה שפכה צבע לתוך מגש וטבלה בו את הגלגלת, מספיגה אותה באדום. הצבע האהוב עליי.

צבע אמיץ ובטוח, אבל גם תוקפני ואלים. אני לא יודע מדוע העדפתי אותו, אבל זה היה הצבע שלי מאז ומעולם. פעמון המעלית צלצל שוב, ואני הזדקפתי והקשחתי את גבי כששמעתי קולות עמוקים נכנסים לפנטהאוז.

הסתובבתי וראיתי את הבחורה, אלכס, נועלת את נעלה השנייה ומרימה את תיק הקלאץ' שלה לפני שמיהרה בכיוון המעליות. לבושה או לא, קשה היה שלא להבחין בה.

דיימון, ויל וקאי הגיעו מעבר לפינה, לבושים בחליפות שחורות דומות, לאחר שהגיעו מבילוי, מחייכים אחרי שחלקו בדיחה. אלכס צעדה במהירות, מנסה לחלוף על פניהם, אבל דיימון תפס אותה וכרך את זרועותיו סביב מותניה.

"שנייה, לאן את חושבת שאת הולכת?" הוא הקניט, מהדק את אחיזתו נגד המאבק המעושה שלה. "מייקל כבר ניצל את כל השעה שלו?"

ויל צחק ונד בראשו כשהוא וקאי המשיכו ללכת, נכנסים לתוך הדירה.

דיימון הצעיד אותה לאחור, בחזרה לסלון, כשאחת מידי לוחצת על הישבן שלה.

התכופתי מעל הכיסא, מרים את מכנסי הטרנינג שזרקתי לשם הבורק. לבשתי אותם ואז הורדתי מעליי את המגבת וזרקתי אותה לרצפה. "עזוב אותה במנוחה," אמרתי לו.

אבל עיניו הכהות, כמעט שחורות, נדרו אליי, וכבר פאקינג נמאס לי מהאתגר שנצנץ שם.

"אני אהיה עדין," הוא לחש נגד לחיה, מנופף בצרור שטרות. היא סובבה את ראשה, בוחנת אותי, וראי תוהה מה הנוהל. האם היא אמורה להיענות להזדמנות בזמן שהזדמנות אחרת כבר נמצאת בחדר?

לא עניין אותי מה היא תעשה. היא הייתה פנויה, ואם כבר מדברים על זה, היא פה בענייני עסקים, לא תענוגות. אני פשוט נזקקתי למישהי לצידי הערב במסיבה פרטית, וויל הכיר אותה מספיק כדי לדעת שהיא תהיה דיסקרטית ולא תעורר בעיות.

פשוט נמאס לי כבר מהקטעים של דיימון. אבל היא הסתובבה אליו ולקחה את הכסף שלו בתנועה איטית. הוא לא היסס. הוא משך את החלק העליון של השמלה שלה אל מותניה, הרים אותה וסידר את רגליה סביב מותניו. "שיקרתי," הוא אמר, חושף את שיניו לצד אוזניה. "אני אף פעם לא עדין."

הוא זינק עליה, מכסה את פיה בפיו בזמן שנשא אותה במורד המסדרון, נבלע בחדר השינה המיועד לאורחים. נשמתי בנוקשות מבעד לאפי, מוטרד בגלל הצורך המתמיד להילחם איתו. פעם זה לא היה ככה.

החברים שלי ואני הלכנו ראש בראש כל השנים. זה ברור. לכל אחד מאיתנו היה מזג משלו, מגרעות ודעה לגבי מה נכון ומה לא נכון. אבל בעבר ההכרלים חיזקו אותנו. כיחידים היו לנו חולשות, אבל כפרשים היינו בלתי מנוצחים. כל אחד הביא לשולחן משהו אחר, ובמקרה שבו לאחד מאיתנו היה חסר משהו, האחרים השלימו. היינו יחידה אחת, על המגרש ומחוצה לו. לא הייתי בטוח שזה עדיין נכון. המצב השתנה.

קאי התיישב על הספה ואילו ויל ניגש למקרר, ולקח כריך מצלחת של שאריות אוכל ובקבוק מים. הסתובבתי והרמתי את כדור המשחק שקיבלתי כפרס אחרי שזכינו באלופות המדינה בתיכון וזרקתי אותו אל ויל, פוגע בחלק העליון של זרועו.

הוא קפץ, שמט את בקבוק המים ונעץ בי מבט בפה מלא. "היי!" הוא נבח, מרים את ידיו. "מה נסגר?" "היית ב-2104?" שאלתי, יודע כבר את התשובה.

לא סתם העברנו את ריקה לקומה העשרים ואחת. זה בודד אותה משאר השכנים. אבל גם הייתי מודע היטב לכך שהחברים שלי מן הסתם לא יזבזבו את העובדה שהדירה הצמודה לדירה שלה עומדת ריקה – או את ההזדמנות לשגע אותה.

הם לא גרו בבניין, אבל איכשהו הם השיגו מפתח לדירה. ויל הסב את מבטו, אבל ראיתי את החיוך על פניו. הוא בלע את האוכל והתבונן בי, מושך בכתפיו. "יכול להיות שהבאנו שתי בנות מהמועדון," הוא הודה. "אתה מכיר את דיימון. עשינו קצת רעש." יריתי בקאי מבט, יודע שהוא לא היה בקטע, אבל כעסתי שהוא לא עצר בעדם.

העברתי את אצבעותיי בשיערי הלח ונעצתי בויל מבט. "אריקה פיין אולי צעירה ולא מנוסה, אבל היא לא מטומטמת," ציינתי, מעביר את מבטי בינו לבין קאי. "אני מבטיח לכם שתוכלו להשתעשע איתה. אבל לא אם תבריחו אותה לפני שנדאג שהיא תהיה בדיוק במקום שבו אנחנו רוצים שהיא תהיה."

ויל התכופף כדי להרים את הכדור. הוא היה נמוך מכולנו, מטר שמונים ושלושה בלבד, אבל מבנה גופו היה חזק באותה מידה. "קאי ואני השתחררנו לפני חודשים," הוא התפרץ, לוחץ את הכדור בין ידיו לפני חזהו ומביט בי בעודו מתקרב אליי. "הסכמתי לחכות כדי שדיימון יוכל לקחת חלק בזה, אבל נמאס לי פאקינג לחכות, מייקל."

נראה שסבלנותו פוקעת, ידעתי את זה כבר הרבה זמן. הוא וקאי

קיבלו גזרי דין פחותים על בסיס ההרשעות, אבל השהינו את כל התוכניות שלנו עד שגם דיימון ישתחרר כדי להיות הוגנים כלפיו. "כמו התרגיל של אתמול בלילה?" החזרתי לו. "להופיע אצלה בבית במסכות?"

הוא צחק לעצמו, מרוצה מדי. "זה היה לזכר הימים ההם. רד מאיתנו."

אבל אני נענעתי בראשי. "חייכנו בסבלנות עד עכשיו. "לא, הוא ענה. "אנחנו היינו סבלניים. אתה למדת בקולג'. ניגשתי אליו, גבוה ממנו בעשרה סנטימטרים לפחות, והוצאתי מידיו את הכדור. לא הזזתי ממנו את העיניים בזמן שהורדתי את הכדור לצידי והנחתי לו להתגלגל מאצבעותיי, רואה כיצד קאי תופס אותו בתנועה זריזה.

"רצינו שהיא תהיה במרידיאן סיטי," אמרתי לווייל, "והיא כאן. בלי חברים או שותפים לדירה. רצינו שהיא תהיה בכנין הזה עם כולנו, והיא כאן." הטיתי את ראשי במחווה אל החלון מאחוריי. "כל מה שמפריד בינה לבינינו הוא דלת. היא מטרה קלה, והיא אפילו לא יודעת את זה."

עיניו הירוקות הצטמצמו כשהביט בי, עדיין מאזין. "אנחנו יודעים בדיוק מה אנחנו מתכוונים לקחת ממנה לפני שניקח אותה," הזכרתי לו, "אז אל תרפקו את זה. הכול מתנהל לפי התוכנית, אבל זה לא יקרה אם היא תרגיש שהיא בסכנה לפני שיגיע הזמן מתאים." הוא צמצם את עיניו והסב את מבטו, עדיין כועס אבל נראה שוויתר. הוא נשם עמוק, ובעודו מוריד את הז'קט, שאותו זרק על הספה, הוא יצא מהחדר וירד במדרגות אל מגרש הכדורסל הפרטי הסמוך לסלון.

בתוך רגעים שמעתי את הד הלמות הכדורסל המכודרר על רצפת הפרקט.

קאי קם מהספה וניגש אל החלונות, משלב את זרועותיו על חזהו ומביט חרש החוצה.

נעמדתי לידו. הנחתי יד על החלונות, עוקב אחרי מבטו, רואה את

ריקה מעבירה את הגלגלת מעלה ומטה, הקיר שהיה פעם לכן הופך אדום כדם עתה.

"היא לבד." דיברתי בקול שקט. "לבד לגמרי עכשיו. ובקרוב לא יהיה לה מה לאכול מלבד השאריות שנזרוק לה."

הפניתי את מבטי אל קאי, רואה שהוא מצמצם את עיניו ובוזן אותה. לסתו הייתה קפוצה ולרגעים הוא נראה מאיים כמו דיימון. לפחות את דיימון אפשר היה לקרוא כספר פתוח.

אבל אצל קאי, עם עיניו הכהות והנוקבות והבעתו הקשוחה, מחשבותיו היו תמיד עניין של משחק ניחושים. לעיתים רחוקות דיבר על מחשבותיו.

"אתה מתלבט?" שאלתי.

"ואתה?"

המשכתי להשקיף החוצה מבעד לחלון, מתעלם מהשאלה. גם אם רצייתי את זה או אהבתי את זה וגם אם לא, התלבטות מעולם לא הייתה חלק מזה.

לפני שלוש שנים, אריקה פיין הקטנה והסקרנית רצתה לשחק עם הבנים, אפשרנו לה, והיא בגדה בנו. לא היה שום סיכוי שנשכח. וברגע שהפיצוי ישולם, חבריי יוכלו לחיות בשלום עם עצמם.

קאי לא הוריד ממנה את עיניו בזמן שדיבר. "דיימון וויל פועלים בלי לחשוב, מייקל. שום דבר לא השתנה במהלך שלוש השנים האחרונות. הם פועלים ומגיבים מהבטן, אבל בניגוד למה שהם האמינו פעם, שכסף וכוח יוכלו לחלץ אותם מכל דבר, הם הפכו לשני גברים שמבינים שזה לא נכון."

הוא הסב את ראשו ונעץ את עיניו בעיניי. "לא היו שם משחקים. לא חברים. לא היסוס. מעשים ומחויבויות. זה מה שהם למדו."

הפניתי את מבטי בחזרה לחלון. שם. זה היה כל מה שקאי אמר על הכלא מאז שיצא.

אני גם לא שאלתי. אולי ידעתי שהוא ידבר כשיהיה מוכן, ואולי הרגשתי אשמה, בידיעה שכל זה קרה באשמתי. אחרי הכול, אני הבאתי אותה איתנו באותו לילה. אני בטחתי בה. זה היה עליי.

ואולי, רק אולי, זה היה מפני שאף פעם לא רציתי לדעת איך נראו שלוש השנים האחרונות בחיי החברים שלי. מה הם איבדו. איך הם חיכו.

איך הם השתנו.

נדתי בראשי, מנסה להרוף מעליי את האזהרה שבקולו. "הם היו תמיד כאלה," טענתי.

"אבל תמיד היה אפשר לשלוט בהם," הוא התווכח. "אפשר היה לרצות אותם. עכשיו אין להם גבולות, והדבר היחיד שהם מבינים באמת הוא שהם יכולים לבטוח רק בעצמם."

אז מה הוא בעצם אומר? שיכול להיות שיש להם סדר יום משלהם? הנחתי לעיניי לנדוד אליה, כשעבדה במרץ בעודה צובעת את הקיר באדום.

ומשהו התכווץ בתוכי, התקפל והתהדק עד שחזי כאב.

מה אעשה אם הם ינטשו את הספינה? יפעלו בדרך משלהם? הרעיון לא מצא חן בעיניי.

אבל במשך שלוש שנים נאלצתי לראות אותה בבית שלי, לשמוע עליה, לשבת ולחכות כשכל מה שרציתי היה להיות הסיוט שלה. עכשיו היא כאן, ואנחנו מוכנים.

"אנחנו לא יכולים לעצור," כמעט לחשתי. אנחנו יכולים לשלוט בווייל ודיימון. כמו תמיד.

"אני לא רוצה לעצור," הוא ענה, עיניו הכהות ממוקדות בה. "היא ראויה לכל מה שיקרה לה. אבל אני אומר שהדברים אף פעם לא קורים לפי התוכנית. אתה צריך לזכור את זה."

הרמתי את כוס הוויסקי שהנחתי מידי, וכשהצמדתי אותה לשפתיי בלעתי את שארית הנוזל בגמיעה אחת. הצריכה נותרה על לשוני וגרוני התכווץ כשהחזרתי את הכוס לשולחן.

אני אזכור את זה, אבל אני לא אעשה מזה עניין. סוף-סוף הגיע הזמן לעשות קצת חיים.

"למה היא צובעת בשתיים לפנות בוקר?" הוא שאל כאילו רק הרגע קלט מה היא עושה.

רק נדתי בראשי, מביט בה בלי שיהיה לי מושג. אולי היא לא מסוגלת לישון בגלל מה שוויל ודיימון עשו בדירה הסמוכה. קאי נשף, מביט בה כשחיוך קטן מעקל את שפתיו. "היא גדלה יפה, נכון?" קולו הפך ללחישה אבל נותרה בו נימה מאיימת. "עור יפה, עיניים ושפתיים מהפנטות, וגוף שרירי..."

מה אתה אומר.

אימה הדרום אפריקנית-הולנדית של ריקה השתמשה בפניה וגופה המרהיבים כדי לרפד את חייה בכסף ועוצמה. ועדיין, היא לא הייתה יפיפיה כמו הבת שלה. נכון שריקה ירשה את שיערה הבלונדיני של אימה ואת עיניה התכולות, את שפתיה המלאות וחיוכה המהפנט, אבל כל השאר היה כולו ריקה.

העור הזוהר והשזוף; הרגליים החזקות והגמישות משנים של אימוני סיף; והאופן שבו נראתה כל כך מפתה ומתוקה, עם עיניים שובכות.

כמו ערפד צעיר.

"היי!" ויל שאג מלמטה. "מה אתם פאקינג עושים? קדימה, בואו לשחק!"

קאי חיך, שומט את זרועותיו ופונה אל המגרש.

אבל אני היססתי, עדיין חושב על האזהרה שלו.

הוא צדק. דיימון וויל התבוננו בה כשמבט ערמומי בעיניהם וחיכו לרגע שבו יוכלו לזנק על טרפם. אבל מה עם קאי? עד כמה הוא ירחיק לכת כדי לפגוע בה?

חוקים נקבעו, ידענו כיצד זה צריך להתגלגל. לא התכוונו לפגוע בה. רצינו להרוס אותה. ידעתי שדיימון וויל ינסו להפר כמה מהכללים האלו, אבל מה עם קאי? האם הוא יתערב ויחזיר אותם למסלול כפי שתמיד עשה?

או שהפעם הוא ייגרר אחריהם?

"מה איתך?" שאלתי לבסוף, עוצר בעדו. "אותך הכלא שינה?"

הוא הסתובב, מביט בי ברוגע מוזר. "אני משער שנצטרך לחכות ולראות."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן